

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 11177

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

Ở NAM - KỲ ĐĂNG
QUẢNG-CÁO DO NƠI
M. TẾ - XUYỀN
40, Guillerault, SAIGON

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ NHẤT — SỐ 16 — 7 JUILLET 1939



Mấy năm trước, hồi tôi còn chủ trương tờ *Đàn-bà* mới ở Saigon, tôi có quen với gia-đình một vị bác - sĩ chồng Nam vợ Pháp. Tôi hân hạnh là người bạn gái Việt-nam thứ nhất và độc nhất của bà V, vợ bác-sĩ. Bà là một người có học, đã đậu cử nhân văn-chương phần thứ nhất.

Quen với bà được ít lâu rồi tôi trở về Bắc,

Đầu năm nay tôi chợt được bức thư từ biệt của bà nói đã ly-dị với chồng, xuống tàu về Pháp. Cho đến bây giờ tôi lại nhận được bức thư sau đây, trong đó bà đã kể cho tôi biết những nguyên nhân cuộc ly-dị của bà. Theo lời trong thư, tôi tưởng tôi có thể công bố bức thư ấy lên báo. Luôn tiện, lúc này nước mình đang có phong trào ham lấy vợ lấy chồng ngoại quốc, bức thư của bà A. W. (tên riêng của bà) có thể là một « chứng cứ của thời-dại » giúp cho những thiếu-niên nam nữ muốn đem ái-tình của mình trở lên một đất lạ, một chút suy nghĩ đắn đo. Chúng tôi sẽ trở lại vấn-đề chồng Nam vợ Pháp, bằng một cuộc phỏng-vấn người trong cuộc!

Aix 27 mai 1931

Bạn Thụy - An

Tôi vừa nhận được tập báo của bạn xuất bản mà bạn đã có cái nĩa ý rất cảm động gửi cho tôi. Tuy không đọc được chữ Việt-nam

nhưng những câu chuyện mà mấy năm trước đây - lúc ấy bạn cũng đang chủ-trương một tờ báo phụ-nữ ở Saigon tôi đã được nghe bạn nói với cái giọng sốt sắng thành thực, cũng đủ cho tôi biết cái tôn chỉ tờ báo của bạn bây giờ. Tôi thiết tha cầu cho bạn đạt được nguyện-vọng!

Còn tôi bạn ơi! Tôi không mất hết hi-vọng vào tương-lai nhưng tôi cũng chưa quên được nỗi thất vọng của tôi đâu. Từ hồi về Pháp tôi vẫn ở Aix với mẹ tôi, tôi mong tìm ở người mẹ hiền từ của tôi tất cả sự an-ủi cần thiết cho tâm trạng tôi lúc này. Mẹ tôi hiểu tôi lắm. Khốn nạn mẹ tôi nhiều nháy quá đến nỗi sáu tháng trời nay, mẹ tôi không hề đề động đến chuyện riêng của tôi, động đến ông chồng Việt-nam của tôi. Nhưng tôi chỉ coi sự tôi sang Đông-dương hơn hai năm giờ là một cuộc phiếm-du. Tôi lại trở về với mẹ tôi sau một cuộc du-lich. Có thể thôi. Nhưng bao lần ngồi may bên mẹ tôi, tôi đã liếc trộm thấy bà nhìn tôi, đôi mắt như thăm bảo: Đáng thương cho con tôi, con tôi đã thất bại trong một cuộc thí nghiệm lớn!

Thật vậy bạn ạ. Tôi đã thất bại trong một cuộc thí nghiệm. Tôi đã thí nghiệm phong tục, tập-quán và nhất là ái-tình của Tây-phương với Đông-phương. Và tôi đã thất

bại! hoàn toàn thất bại. Lúc này tôi còn một cố gì để mà giữ kín lòng tôi nữa. Tôi tưởng như là một sự cần phải mở cõi lòng tôi ra cho một bạn gái Việt-nam của tôi hiểu, rồi người bạn đó sẽ truyền lại cho những bạn gái đồng bào, khác của mình nỗi thất vọng của một người đàn bà Tây-phương đã đem ái-tình xư lạnh đề nở giữa đất nhiệt-đới. Người đàn ông Pháp đã đến xứ Việt-nam với danh nghĩa một kẻ chiến thắng đất-đai và lịch-sử! *Đàn-bà* chúng tôi lấy chồng Việt-nam, chúng tôi đã tưởng mình chiến-thắng cả ái-tình của dân-tộc phụ-nữ Việt-nam. Chúng tôi lầm và chúng tôi đây là một kẻ bại trận trong cuộc chinh phục ái-tình ấy!

Bạn Thụy-An ơi! Bạn đừng cười. Tôi không nói rõn đâu!

Hồi còn ở Đông-dương với V, mỗi khi trông thấy một thiếu-nữ Việt-nam nào, quả tôi đã có cái kiêu-hãnh một kẻ chiến-thắng của ái-tình! Nhưng để tôi hãy nói tại sao tôi yêu V mà tôi lại gọi đó là một cuộc thí nghiệm!

Tôi đã đọc rất nhiều sách có giá trị về xứ Đông-dương, và V không bao giờ đi xa sự thực để bảo tôi rằng xứ Đông-dương hoàn toàn là một thiên đường.

Không, tôi đã biết xứ Việt-nam trước khi đề chân sang đó. Những phong tục lạ, những nhân vật lạ làm say mê lòng tôi, tuy tôi biết rằng có nhiều cái không hợp với tôi. Nhưng tôi cần gì! Những cái đó tôi chỉ chịu đựng như một kẻ bàng quan mà thôi!

Sự đụng chạm với chúng chỉ chúng là thiệt - nếu có sự thiệt hại - còn tôi, tôi vẫn giữ nguyên được cái tính của tôi. Cốt nhất cốt trụ của đời tôi là V. Đừng thay đổi khi trở về xứ là được rồi. V đã chẳng hoàn toàn là một người Âu

(Xem tiếp trang 7)

(ÉCOLE MATERNELLE) Trường Bảo - Mẫu

Ở các nước bên Âu-Mỹ, École maternelle là một trường rất cần thiết, cần thiết ngang với các trường sơ đẳng, trung đẳng và cao đẳng. Ở ta, về vấn đề giáo dục nhi đồng vẫn bị xã hội lãnh đạm.

Trong Nam-kỳ, ở Saigon cũng đã có mở École maternelle. Vào khoảng ba năm nay, vài tỉnh ở miền trung châu xứ Bắc - Kỳ ta cũng đã được nhìn những cái biển có giòng chữ làm cho ta phải cảm động: « École maternelle » ở trên khung cổng của những ngôi nhà khoảng khoát. Còn cảnh nào cảm động hơn: Những giầy bàn thấp bé, có những hàng ghế xinh xinh, một bầy trẻ em từ ba tuổi cho đến tám tuổi ngồi một cách cũng « nghiêm trang » như những học sinh lớn tuổi để tô những nét gạch thẳng, những hình bầu dục để mỗi khi cô giáo (người mẹ thứ hai của bầy trẻ ấy) đưa luồng mắt âu yếm, cất tiếng dịu dàng lên hỏi:

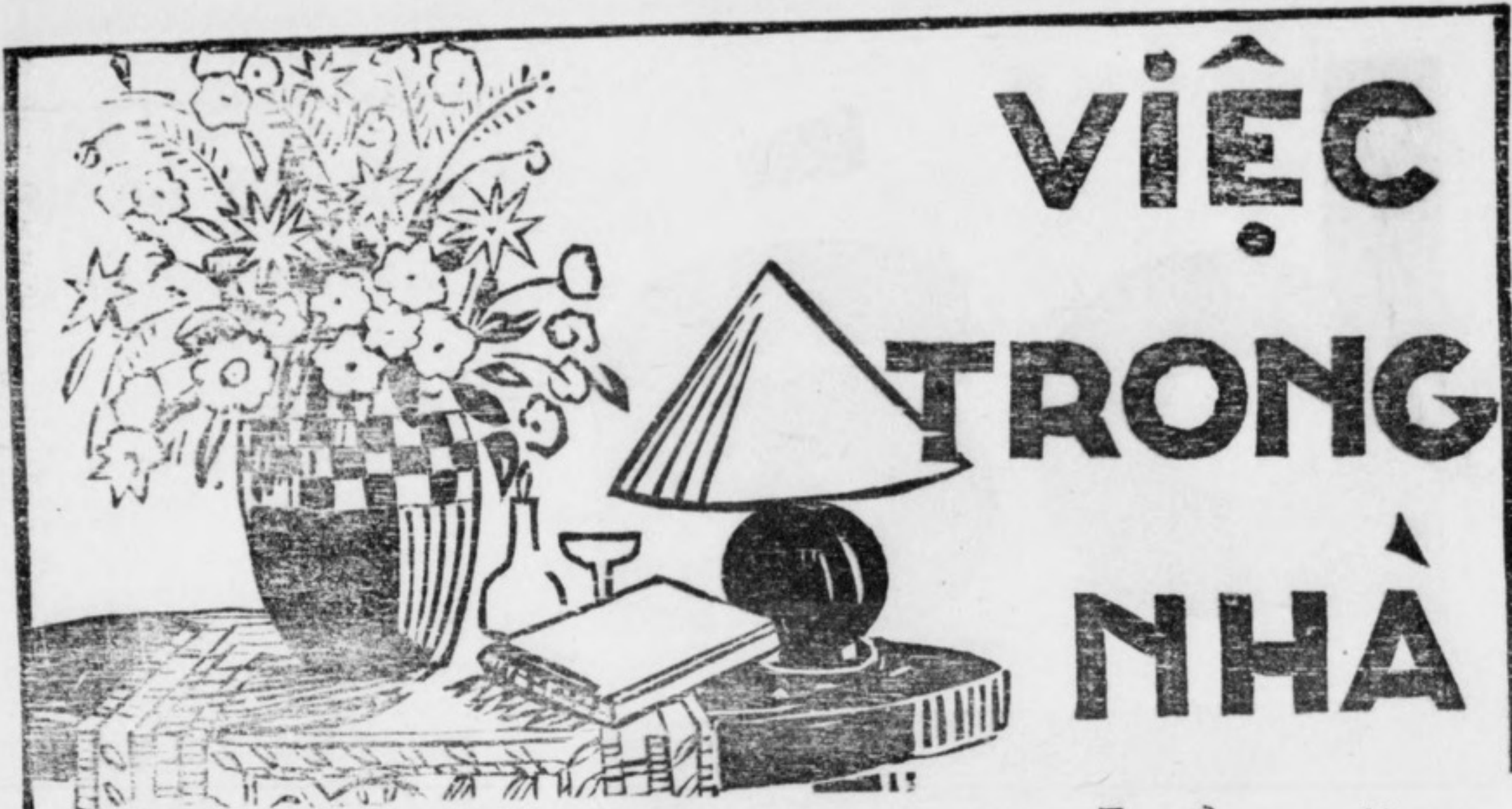
— « Các em! chữ o viết thế nào? »

Và đồng thời hết thấy những cái miệng xinh xinh còn thơm hơi sữa kia cùng nhao nhao:

— « Thừa cô, chữ o tròn tròn ạ. »

Rồi lại những buổi chiều nắng nhạt có làn gió hiu hiu đủ thổi dịu tâm hồn, bầy trẻ ấy, trong những bộ quần áo gọn gàng, sạch sẽ xếp hàng đi một cách cũng thứ tự lắm, và đằng sau thì có cô giáo cùng người gác trường trông nom săn sóc cho từ những bước đi, để đưa các em tới những

(Xem tiếp trang 14)



Tiếp khách trong bữa ăn

Khi khách lại, bà chủ mời khách uống rượu khai vị, nếu nhà có nhiều thứ rượu đem ra. Cốc uống rượu nên bày hai thứ, một thứ cốc to, để pha rượu với nước, một thứ cốc nhỏ dùng uống rượu nguyên chất. Bên cạnh những chai rượu phải có một chai nước lọc (về mùa nóng nực, ngâm sẵn trong tủ nước đá càng hay) và mấy cái thìa cà-phê. Một cách cử chỉ nhã nhặn và đảm thắm hơn hết, là tự bà chủ nên đứng ra mời rượu khách, bao giờ cũng mời khách đón bà trước đón ông, phải trọn những bà có địa-vị và hơn tuổi mời trước rồi sau cứ lần lượt các bà sẽ đến các ông, người được mời sau cùng là ông chủ.

Bà chủ nên bày những chai rượu quay nhãn ra ngoài, cho khách dễ trông thấy tên rượu. Khi mời phải hỏi người ta dùng thứ gì, có dùng nước hay không, để mình liệu rót.

Người khách ưa uống thứ rượu gì phải nên nói ngay, khi người ta hỏi đến, đừng ngần ngại, nghĩ ngợi hồi lâu mới trả lời, hoặc trả lời nước đôi rằng: « Thứ nào cũng được, đó là một cách làm mất thì giờ người chủ, và lại cũng nên tự biết từ lượng của mình. Nếu không uống được rượu nhiều, không nên xin nhiều thứ rượu mình chưa quen uống. Nhưng cũng không bao giờ từ chối rằng không biết uống rượu, khi bà chủ nhà đã mời mình.

Dầu sao cũng phải chiều lòng bà chủ, uống một chút cho vui câu chuyện. Trái lại, khách đón bà, dầu uống được rượu, cũng không nên xin bà chủ những thứ rượu mạnh, không phải là thứ để cho các bà.

Đúng giờ ăn, người nhà ra thưa cho bà chủ biết, bà chủ

phải đứng dậy mời khách vào buồng ăn, tự bà phải đi trước và chỉ chỗ cho mọi người. Người khách lịch sự khi vào buồng ăn không nên đi ngay lại chỗ giữa bàn, là chỗ người ta dành cho người khách quý. Nên đi dò từ đầu bàn đi lên, tỏ ra mình không phải là người kiêu-hãnh.

Đông khách ăn, bà chủ nên biên tên từng người để sẵn trước mặt khách. Bao giờ cũng sắp chỗ ngồi của ông bà chủ ở giữa bàn, đối diện nhau, cho tiện thủ tiếp tất cả hai bên khách khứa, rồi đến một bà khách quý ngồi bên tay phải ông chủ, một ông khách quý ngồi bên tay phải bà chủ, lại một bà khách thứ hai ngồi bên tay trái ông chủ, một ông khách, bên trái bà chủ, sau cứ lần lượt, một ông cạnh một bà cho tới hết.

Đồ ăn bung lên, bà chủ phải dặn người nhà khi đưa nên đưa về bên tay trái khách, cũng đưa các bà lấy trước bà chủ sau hết sẽ đến lượt các ông, ông chủ lấy sau cùng và đông khách phải có hai ba người đưa đồ ăn mới đủ.

Người khách nào đã từ chối một lần không lấy thức ăn nào

đó, lần sau cũng cứ đưa mời lại một lượt nữa. Trừ khi nào đã từ chối đến hai lần, thì lần thứ ba sẽ thôi. Người khách lấy đồ ăn trước, có thể ăn trước, nhưng nên ăn thong thả, cầm chừng chờ người sau, để cùng hết một lượt. Khi ăn, người bồi bàn hầu khách phải đứng rót rượu, rót nước cho khách, không nên để thiếu, vì người khách lịch - sự không mấy khi đòi hỏi lỗi thời. Rượu trắng uống khi nào ăn cá, ăn trứng. Rượu đỏ cho uống khi ăn thịt. Không nên cho nước đá vào rượu, sẽ mất vị ngon của rượu. Nước đá trong bữa cơm, thường uống với nước lọc. Có nhiều người pha rượu chung với nước. Nhưng đó chỉ có trong bữa cơm thường ngày.

Khi ăn xong, bà chủ nên ra lệnh mời khách sang phòng khách. Ông chủ phải mời bà khách, ngồi bên cạnh ông ra trước với ông. Ở đây bà chủ lại hỏi từng người xem ai muốn uống thứ gì? Trà hay cà-phê? Để bà sai người làm. Người nhà chỉ đem bình trà và cà-phê ra tận phòng khách cho bà chủ rót. Trừ khi nào đông khách, hay uống tại phòng ăn, lúc bà chủ còn ngồi bàn, thì người hầu bàn phải rót thay bà chủ.

Trông khi chờ nước, nếu bà chủ có rượu tiêu thực (liqueur) thì đem ra đãi khách vào những cốc nhỏ sủ, và cả rượu mạnh rum, cognac. Vì có người ưa pha chung rượu mạnh với cà-phê.

Trong các cuộc ăn uống, thuốc lá thơm là một hương vị đậm đà, cho tất cả các ông các bà khách. Nhưng bà chủ đừng quên để vài cái gạt tàn thuốc sẵn và thỉnh thoảng cầm mời tất cả mọi người.

VĂN-ĐÀI



Hai vợ chồng, trong khi thân mật cũng như lúc giận hờn, xin ông bà, chớ nói rằng: « Biết thế ngày trước tôi lấy con ông X... chắc bây giờ tôi chẳng phải thế này; hay là tôi lấy cô Y thì chắc cô ấy giúp tôi được nhiều việc lắm. v.v... »

Dù là định nói đùa cũng không nên đùa ông, bà ạ, bởi vì nó sứt cạnh tấm lòng của nhau nhiều lắm.

Thưa bà bây giờ bà đối với kẻ ăn người ở hay sau này bà có con dâu cũng vậy, họ thuộc dưới quyền của bà, khi có lỗi, bà muốn mắng riêng nó thế nào cũng được nhưng khuyên bà đừng nói đến bố mẹ nó, lời ra mà nhiếc móc. như thế tủi lòng kẻ làm tôi con biết chừng nào. Tôi chắc bà cũng thừa hiểu như thế, vì xia lỗi bà cố nhiên không phải bà ở trên trời rơi xuống hay là ở dưới đất chui lên.

Bà TRỌNG

Nếu ông có tiền, lại có lòng tốt muốn giúp đỡ bạn bè, họ hàng... thì cứ tự nhiên, lạng lẽ mà hành động, bà tất phải hứa hẹn âm ỹ mà rút cục chẳng ra đâu vào đâu hoặc đi kể với người này kể với người kia. Cho dầu thâm tâm ông chẳng phải muốn bắt người ta thụ ơn mình, nhưng cũng không khỏi như ông muốn cho nhiều người biết rằng ta đây là con người hào hiệp.

Than ôi, cái hào hiệp ấy mới nhỏ mọn, tầm thường làm sao! Chẳng thà ông cứ dành với tư cách riêng của mình mà chịu là thường thường như người khác thôi, thì lại là người biết điều đấy.

Bà VINH

Mục đích của ông là cái gì? Thì cứ yên ổn mà làm nào ai kháo mà ông cứ bô bô: tôi đây chính trị! Tôi yêu nước! Tôi

Pharmacie J.-MUS

MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN
NHÚT Ở SAIGON. THUỐC
MỎI, GIÁ HẠ, TIẾP ĐÃI CÁC
THÂN CHỦ VIỆT-NAM RẤT
CHU ĐÁO XIN MỜI QUÝ BÀ
TỚI THĂM MỘT LẦN SẼ BIẾT

SAIGON — Rue Catinat — SAIGON

thờ chủ nghĩa dân chủ ! Tôi không sợ ngòi tù !....

Ghê nhỉ ?

Thế nhưng những lời khoe khoang ấy có tăng thêm giá trị của ông không, hay trái lại nó chỉ càng tỏ ra rằng ông « ngây thơ quá ! »

Cô LÊ

Trong khi các bạn khoe mình là con nhà đại gia phong thế, ông cha làm quan, giòng giõi quý phái iherong lưu v.v. rồi cũng trong lúc ấy các bạn lại đùa cợt bằng những câu nói không thanh nhã, có ý tục tĩu, thì thật các bạn là những hạng con bất hiếu quá, đã vô tình đem ông cha ra cho người đời mai mỉa.

Họ đã khinh thăm đấy, các bạn có biết không ?

Bà HỒNG

Bạn của chị đi chân vòng kiềng thường phải mặc áo thật giải để che bớt tật xấu đi. Chị không nên nói cho người khác biết, nhất là một bạn giai. Đờn ông họ sợ bạn gái lắm lời, trong lòng không đời nào họ ưa những người ấy.

Cô KIM-ANH

Trong đám tiệc, người ta khản khoản mời các cô uống rượu. Một ly champagne, còn gì hơn. Nhưng liệu đấy. Một người con gái lúc ngà ngà say. Người ta nghĩ sao ?

Với đờn ông, chỉ là một nguyên nhân cho họ nói đùa, nói bỡn.

Bà NGỌC-ANH

Hút một điếu thuốc lá thơm, làm cho ấm áp hơi sương lạnh, làm cho vui vẻ bóng đêm trong phòng khách. Sao lại không nên ? Người ta chỉ xin các bà hút ít thôi. Đừng phì phèo như ống khói tàu hỏa.

Bà XUÂN-LAN

Một bạn trai tỏ vẻ quyến-luyến cô. Đâu phải lỗi tại cô. Nhưng cô không nên dễ dàng quá. Không nên nhận lời khiêu-vũ luôn với người ấy. Cũng đừng đứng riêng một mình ở chỗ vắng để nghe người ta dãi bày tâm sự.

Bà HOÀNG-HOA

(Xem tiếp trang 11)

NHÂN BÀI

NỮ' HỌC-SINH VIỆT-NAM

CỦA BÀ MARGUERITE TRIAIRE

(Tiếp theo và hết)

II

của THUY-AN

Nhưng mà thôi ta cũng không cần hiểu cái tinh-thần Gia-Tô đó chi phối tinh-thần người đàn-bà Tây-phương thế nào ? Ta chỉ tạm so sánh sơ qua đạo Gia-Tô mà bà Triaire coi là căn bản nền tinh-thần luân lý Tây-phương và đạo Phật, đạo Khổng, căn bản nền tinh-thần luân lý Á-Đông để kết luận rằng : những giáo điều của mấy thứ tôn giáo có tên gọi khác nhau ấy, đều giống nhau. Tuy là một sự so sánh giản dị, và thiên cận, nhưng có lẽ đúng. (Càng suy sết sâu lắm về một vấn đề gì, có khi người ta càng làm sai lạc cái nguyên-lý của vấn đề ấy !)

Rồi chúng ta có thể kết luận rằng : người đàn bà Tây phương lúc này được đàn-bà khắp các nước trên Thế-giới lấy làm khuôn mẫu thì bạn gái Việt-Nam cố nhiên, trên con đường học mới, giải phóng, ta cũng phải phỏng theo khuôn mẫu của họ, nghĩa là ta học đòi những đức tính gì đã đưa họ lên cái địa vị cao — nếu so sánh với địa vị người đàn-bà Á-đông.

Ở người đàn-bà Tây-phương, người ta nhận thấy một sự hiểu biết rất rõ ràng về quyền lợi cá-nhân và vì thế họ biết tôn trọng quyền lợi của đoàn thể. Tinh-thần luân lý cao lên ở chỗ hiểu biết, tôn trọng ấy. Và ở lòng liên kết rất sít sắng giữa người cùng phái. Sự học đối với họ, không phải là một thứ trang sức, ít ra họ cũng cho sự học là một phương thế để làm sáng đời họ và đời của đoàn thể xung quanh. Tóm lại họ hiểu nghĩa cuộc sống và muốn sống đẹp mãi lên : Họ hoạt động không ngừng.

Đó theo thiên ý của tôi, tinh thần người đàn-bà Tây-phương hiện thời là thế.

Còn chúng ta ? bao nhiêu năm theo âu học, bao nhiêu là nữ Tú-tài, nữ cử-nhân, nữ học sinh ban Cao-đẳng, chúng ta đã có một điều gì của cái tinh-thần ấy ?

Sự học đối với chúng ta mới chỉ là một thứ phụ thuộc. Nó không thay đổi gì cuộc đời chúng ta hết. Chúng ta lười lảm ư ở mãi cái cảnh vốn có sẵn để khỏi phải làm một sự gắng công thay đổi, cố nhiên là thay đổi đến chỗ hoàn thiện. Hoặc có thay đổi thì chúng ta lại hấp tấp, nông nổi chỉ biết người đàn-bà Tây-phương hoàn toàn thực hiện được « quyền lợi cá nhân » mình, và tưởng thế là đủ : « Mình sống với cuộc đời mình, sử dụng tự do tâm hồn và thân thể mình » còn ngoài ra chúng ta không biết gì đến đoàn thể, đến cái bổn-phận của mình đối với đoàn-thể. Nghĩa chữ cá-nhân đã bị chị em mình hiểu một cách hẹp hòi ích kỷ và thiên về vật chất quá. Rốt cuộc lại, người ta thấy hiện tượng này : không có một sự nhất loạt về phương diện tinh-thần của chị em, dấu chỉ là sự nhất loạt của từng nhóm đông một. Chúng ta thật là rời rạc. Mỗi người như sống riêng một mình mình, chỉ quan thiết đến những việc gì có can hệ đến mình mà thôi. Chúng ta thiếu tinh-thần đoàn kết rõ ràng, và cái tinh-thần đoàn kết mới thật là một thứ tinh thần luân lý rộng rãi, nó giám sát nghiêm khắp tất cả hành động, dấu là thuộc về cá nhân của chúng ta. Do đó chúng ta có một ý thức rõ ràng hơn, về mỗi sự hành động của mình, do đó chúng ta muốn làm « đẹp » mãi cuộc đời mình với cuộc đời của những chị em khác !

Nhưng mà tôi đã nói, những chị em trí thức rời rạc quá ! có nhiều chị cũng muốn thi đỗ cái này, cái nọ... nhưng một là vì tính kiêu ngạo thường có ở người đàn-bà, hai vì không đủ đức tin ở công việc của mình, các chị lại đổi ý, đành chỉ để cái học của mình nó « phụng sự » cho một mình mình mà thôi ! Thành thử cái hay của người này không thể có một ảnh hưởng đến người khác được. Vô số những nữ cử-nhân, nữ tú-tài, nhưng số đàn-bà thất học dốt nát vẫn nguyên và như thế có phải là hợp luân lý, khi một kẻ giỏi cứ để cho một kẻ khác dốt ? Chúng ta phải cho một ý nghĩa rộng và mới cho chữ luân lý mới được !

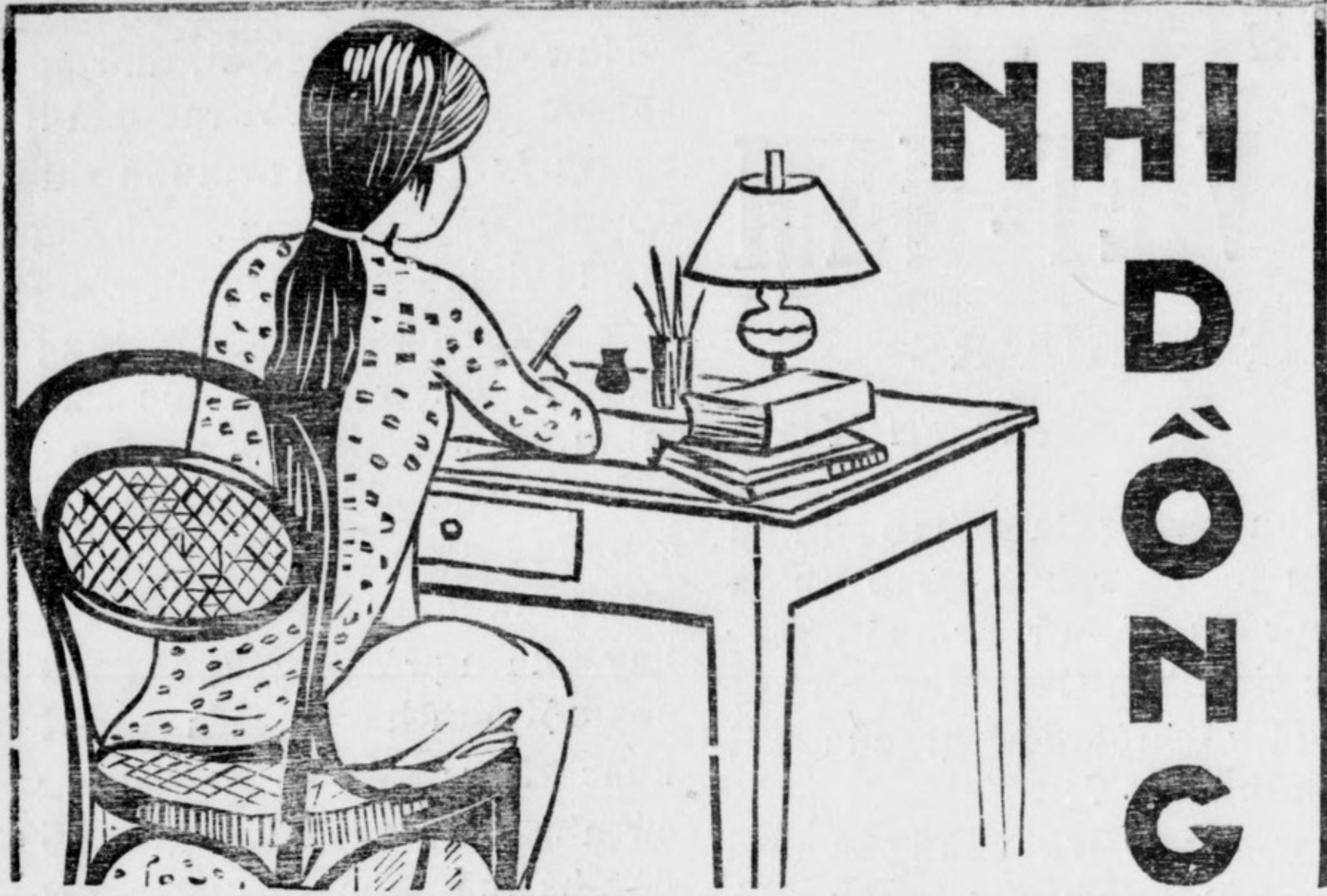
Người ta còn nhận thấy một sự thiếu sau này ở tinh-thần chị em, cũng như ở tinh-thần một đám đông thanh-niên nam giới bây giờ là không có trật tự, kỷ luật ! Chị em quen sống buông tuồng cái đời tinh-thần rồi ! và sống buông tuồng như thế tức là không bao giờ làm được việc gì, tức là khi gặp thất vọng thì tất cả « con người » của chị em bị rụi xuống, tức là sống lộn xộn như con chong chóng, không có một ý thức chắc chắn về quyền lợi, bổn phận của mình.

Nếu có một sự đổi mới tận gốc rễ trạng thái của đám đàn bà trí thức Việt-Nam bây giờ thì sự đổi mới ấy mở đầu bằng một cuộc gây dựng và giáo-dục một tinh-thần đặt trên những căn bản : kỷ-luật, trật-tự và đoàn-kết !

Chỉ có thể thôi và ảnh hưởng của tôn giáo cũng chỉ là gây một tinh-thần luân lý lấy ba điều đó làm căn bản.

THUY-AN





NHẬT MẸ NHÌ CON

Kiều hãnh vì con là một mối cảm tình chánh đáng của mỗi lòng người mẹ. Có phải rằng chúng ta đã thuật lại những sự ngộ nghĩnh hóm hỉnh của con chúng ta cho bạn bè quen biết nghe một cách tự đắc, rất sung sướng không? Và có khi chúng ta đã nói đến ba bốn lần một chuyện hóm hỉnh của con ta với một người mà không biết sự « hơi lỗ » của mình đâu. Sự « lỗ » ấy có thể tha thứ được lắm. Đứa con là vũ trụ của người mẹ. Tất cả tâm hồn, ý tứ người mẹ quy vào đứa con thì bảo sao người mẹ không nhắc nhở đến đứa con luôn luôn kia chứ!

Tôi không muốn người ta khắt nghiệt quá với người mẹ trẻ tuổi mới có những đứa con tí hon. Chỉ đáng cười những người mẹ đã già kiêu hãnh khoe khoang những công con tri-luận, tri-phủ, thực-sĩ, kỹ-sư thôi!

Nhưng mà hồi các bà mẹ trẻ tuổi! Các bà khoe con như thế cũng phải ý tứ lắm đấy nhé, các con bà đã lên năm, lên sáu, đã biết sung sướng khi được khen ngợi, biết tự phụ một cử chỉ « anh hùng » của nó như là nó đã khuân nổi hộ bà một cái ghế từ trong nhà ra sân chẳng hạn.

Đã đành bà không nên bảo con luôn. Nhất là trước mặt khách: Mày hư lắm, mày ăn tham lắm, mày hay vòi lắm. Nhưng trước mặt khách chớ nên khen con luôn miệng: cháu ngoan lắm bà ạ. Bé thế nhưng bảo gì cũng biết nghe rồi.

Bà đừng tưởng nó chưa biết tự phụ đâu, bà nghiệm mà xem chính con trẻ hay tự phụ lắm. Nó sẽ ý vào lời bà khen, tự tưởng mình thế là ngoan lắm rồi. Cái ngoan bé bỏng ấy dần dần thành cái cứng đầu, khó bảo: đây là một tâm lý trẻ con rất phức tạp, tôi muốn nói rõ bằng cái ví dụ sau đây: Nó đã nghe bà khen nó ngoan rồi. Nó yên trí và tự phụ là nó ngoan hoàn toàn lắm. Nó xuống nhà bếp, phá phách. Chị bếp dọa mách mẹ, nó sẽ hùng dũng cãi: Đố mách! Mẹ vừa khen bé ngoan lắm. Mẹ không mắng đâu. Thế rồi nó cứ nghịch tự nhiên. Nếu mẹ có biết, đánh mắng nó là hư, nó sẽ ngạc nhiên, phản văn không hiểu vừa nãy mẹ soa đầu mình khen với bà khách là mình ngoan lắm, sao bây giờ mẹ đã bảo mình là hư rồi. Nếu bà mỗi lần bắt lỗi con điều gì, lại ôn tồn nhẫn nại cố tìm những lẽ để đủ giảng cho con nghe hiểu đều lỗi của nó thì cái tâm lý phức tạp trên của đứa bé còn đỡ. Nhưng thật quả tôi đã thấy nhiều bà, con còn bé, làm lỗi đều gì chỉ beo tai, quát tháo, dùng những tiếng to lớn: hư hồn, con nhà vô phúc, mà mắng con mới 4, 5 tuổi, chứ mấy bà đã biết giảng dụ cho đâu. Vì thật ra giảng dụ cho đứa con còn bé không phải là việc dễ như dạy đứa lớn. Phải là một người mẹ hiền từ nhẫn nại thông minh, biết hạ thấp cái óc người lớn của mình bằng cái óc thơ của nó thì mới mong lời giảng dụ có hiệu quả.

NHỮNG ĐỨA TRẺ

bất thường

Nếu nó bất thường vì là thần đồng một khoa nào đó thì còn sự gì sung sướng kiêu hãnh hơn cho người mẹ nữa. Than ôi, đây lại là những đứa bé bất thường vì một bệnh tật tiềm ẩn, trí tuệ ngu muội ngớ ngẩn, eo uột cả về phần xác lẫn phần tinh thần. Có những đứa lên năm lên sáu rồi mà đặt đầu gối đó không cười không nói, làm lì suốt ngày, người mẹ vừa thương xót, vừa bức mình, vừa tủi cực. Lại có đứa bé sớm biết làm bậy, ăn cắp, gian vặt mà không phải vì một ảnh hưởng giáo dục xấu xa. Chúng nó có thể là những đứa con của một gia đình phong túc, cha mẹ là những người khuôn mẫu. Y giới đã gặp nhiều đứa trẻ con như thế, người mẹ xấu hổ đem con lại nhờ những bác sĩ chuyên (l) thần kinh xem hộ thì ra đứa bé bị di truyền bệnh giang mai, và nọc giang mai đã là nguyên nhân những sự hành động xấu xa bất thường của đứa bé nói trên. Y giới có thể « điều trị » được những đứa trẻ bất thường ấy và ở khắp các nước văn minh, lòng nhân đạo đã khiến người ta không giám bỏ rơi cái « căn bã »

Còn càng nhơn, sự khen con càng nên dè dặt. Không dìm con nhưng cũng chớ tăng bốc con lắm. Đối với con ở phạm vi khen, chê nên coi như với người bạn, khen quá sẽ mang tiếng là nịnh, mà chê thì sẽ làm cho bạn oán hờn. Đứa con ngoài sự oán ra, sự dè bủ nhểc mồm luôn luôn của bố mẹ còn làm cho nó mất lòng tự tin, động làm việc gì là cứ nơm nớp sợ hỏng « không nên thân » như lời cha mẹ nhểc.

Nên khen con. Hôm nay con làm được việc này: mẹ bằng lòng và yêu con quá. Con phải luôn luôn như thế đừng như hôm nọ, mẹ đã cấm ăn kẹo mà con cứ ăn thì là hư lắm v. v. .

Đừng bao giờ cho con có cái ý tưởng nhất mẹ, nó nhì, như lời tục-ngữ. Đứa con ấy sẽ là người đáng ghét sau này. Không ai ưa được một kẻ tự phụ, tự kiêu cả.

MÁ EM

của đám nhi đồng, và tìm đủ phương pháp để dẫn những đứa trẻ bất thường — nạn nhân của những cha mẹ đầy bệnh tật-trở lại cái « thường » của những đứa trẻ khỏe mạnh vui vẻ khác!

Ở Saigon, ông Toàn quyền Brévié đã cho phép mở tại nhà thương Chợ Quán một phòng khám nghiệm những đứa trẻ bất thường. Ai đem con tới khám cũng được và nếu cần thì đứa bé có thể điều trị ở trong nhà thương. Sự khám xét sẽ bắt buộc đối với những đứa bé chưa đến tuổi thành nhân mà đã phạm tội, liên can đến pháp luật trước khi gửi chúng đi nhà trừng giới (nên gọi là nhà giáo hóa trẻ-con thì đúng hơn, colonie de relèvement)

Thật là một công cuộc xã-hội nhân đạo ánh tân thành và đây là công của những hội nghị nhi đồng mấy năm gần đây.

Chúng tôi sẽ thuật rõ trong một số báo sau ý-nghĩa và công việc của những cuộc hội nghị nhi đồng này để cáo bạn đọc ở Bắc-kỳ hiểu rằng tại Nam-kỳ vấn đề nhi đồng được các bạn tri thức ở Nam-kỳ để ý đến từ lâu rồi và một việc mở phòng khám những đứa trẻ bất thường có trước ở Nam-kỳ đủ chứng rằng những công cuộc xã hội cứu tế ở Bắc-kỳ này không so sánh đâu xa, ngay đối với Nam-kỳ đã thua sút lắm.

Bắc-kỳ nghèo hơn Nam-kỳ? Vẫn biết nhưng Bắc kỳ, vẫn có thể tiêu được những món rất hoang phí kia mờ. Trình

NGỌC THẠCH

KHÔNG MỘT THỨ TRANG SỨC NÀO THANH LỊCH CAO QUÝ BẰNG

vòng ngọc
thạch
từ 10 \$ 00
một chiếc

chuỗi hạt
ngọc thạch
từ 15 \$ 00
một chuỗi

Xin hỏi nơi:

Mme BANG-DUONG
née Thuý - An

HANOI 70, WIÉLÉ-HANOI

Đại lý của một nhà bán ngọc lớn ở Hong-Kong. Giá rẻ hơn nơi nơi. Có giấy nhận thực.

mong chờ

CỦA THU-THU

Thoa dục : Nhanh lên cậu. Em mỗi chân quá rồi !

Hiền ngâm điều thuốc lá chệch bên mép, cúi xuống tra chìa khóa vào ổ, lầu nhàu : Cái khóa dạo này rỉ quá phải cho dầu vào mới được.

Chiếc khóa lách tách mấy vòng Hiền đẩy cửa, để vợ vào trước.. Rồi chàng vận ca - môn cửa mở tung nốt một cánh cửa nữa ra,

— Còn mở cửa làm gì nữa cậu ? Đi ngủ thôi chứ ?

— Mấy giờ mà đã ngủ ?

— 9 giờ rồi. Thôi ta đi ngủ sớm một hôm xem sao ?

Hiền uể oải đóng cửa lại, chàng ngồi xuống chiếc divan, lơ đãng nhìn khắp gian phòng, một gian phòng của đôi vợ chồng trẻ, có đủ giường, ngủ, tủ áo bàn phấn, một bộ bàn ăn, một bộ salon xinh xinh. Bỗng dưng chàng thở dài một tiếng rất to làm cho Thoa đang vớt nước lên mặt phải quay lại,

Hiền buông hai tiếng « Buồn ghê » rồi ngồi sụm mặt ra, tay vịn về chiếc đầu thuốc lá.

Thoa thủng thỉnh hỏi : Buồn gì cơ mih ?

— Buồn là buồn chứ còn biết buồn là cái quái gì nữa, hồi dờ dần lắm.

Thoa cố giữ vẻ điềm tĩnh, cúi xuống thau nước rửa sạch bột sà-phòng, lấy chiếc khăn vừa lau mặt vừa đi lại divan, ngồi xuống bên Hiền. Bằng một giọng hết sức tự nhiên, như không biết Hiền vừa gắt bần xong, Thoa bảo :

Hay là ta đi dạo ngoài bãi cỏ đằng trước một lát đi !

Hiền đã dịu giọng nhưng mặt chưa hết cau có : Đi gì nữa ! Khuya rồi.

Chàng cúi xuống tháo giày, tháo bít tất, hai bàn tay hấp tấp để lộ một vẻ nóng nảy bức tức. Chàng đá đôi giày xa đến năm sáu hòn gạch, rồi nhón chân đi lại phía tủ, quăng cravate, sơ mi, áo quần lộn sộn trên chiếc ghế. Chàng khoác vội bộ pyjama vào người và cứ hai chân dậm dất leo lên giường nằm phịch xuống, thở những tiếng thở rất giải.

Thoa vẫn ngồi yên ở divan. Hai mắt hơi rơm rớm. Nàng không lấy làm ngạc nhiên cái thái độ cáu kỉnh ấy của Hiền, mặc dầu hai vợ chồng vừa ăn một bữa cơm rất vui ở nhà Giang về và không có một sự gì mới xảy ra để làm cho Hiền phải bức

tức ! Nàng đã để ý từ sáu bảy tháng nay thỉnh thoảng Hiền lại có một cơn « trái tính » như thế !

Nàng hầu như đã quên đi rồi. Nhưng mà tại sao ? tại sao Hiền lại đổi tính thế ? Đang là một người chồng hòa nhã ý tứ với vợ từng chút một mặc dầu lấy nhau đã 5 năm, Hiền lại có thể cáu bẳn, gắt gỏng với vợ như những cặp vợ chồng tầm thường khác ? Hiền và Thoa vẫn tự phụ là một cặp vợ chồng lý tưởng mà những ngày chung sống luôn luôn là trăng mật ? Thoa đặt xa cái ý ngờ vực lòng chung thủy của chồng, Vậy thì tại sao ? Thoa băn khoăn tự hỏi, lòng ngao ngán chìm sâu trong tủi cực ! Chợt nàng ngừng đầu lên, hai mắt ráo hoảnh, như vừa mới tìm được một câu giải quyết đích đáng. Thật ra Thoa mới chỉ vừa nhận ra rằng : cùng một thời kỳ đổi tính của chồng chính nàng, nàng cũng có sự thay đổi, ngót một uăm nay, nàng đã chẳng hay cáu bẳn vô lý là gì ? Hòa nhã, thủy mị nàng sinh ra nhẵn nhụi bọc bội luôn luôn, chính con Sen yêu, theo hầu nàng từ hồi còn con gái đã nhiều lúc phàn nàn : Dạo này mợ cứ hay mắng oan con luôn ! Ừ,



thật thế. Nhất là lúc Hiền đi làm rồi, trong nhà vắng vẻ, sao mà Thoa thấy buồn bã chán nản thế. Những công việc thuê thủa may vá, thu dọn gian phòng cho gọn để đợi Hiền về, trước kia Thoa làm một cách âu yếm, vui vẻ, bây giờ đối với Thoa mất cả hứng thú êm đềm rồi, hễ Thoa làm đến là dậm ra sốt ruột ngay. Và Thoa đã bắt đầu chờ Hiền đi làm để đi đến chuyện phỉếm một cách vô vị với bạn, hay tha thân ở khắp các cửa hàng để chẳng mua gì ! Rồi tối đến ăn cơm xong, nếu không ăn ở tiệm, thì hai vợ chồng lại đưa nhau đi khiêu vũ, đi ciné,

đi đánh bài khuya mới về. Cuộc đời thật là bằng phẳng nhạt phèo !

Đang triển miên suy nghĩ, Hiền bỗng gọi : Thoa chưa đi ngủ à ?

Giọng êm ái tỏ ra rằng Hiền đã trở lại cái tính hòa nhã lúc bình thường, Thoa đáp : Chưa, em chưa ngủ, mình cứ ngủ trước đi.

Hiền bước xuống giường lại bên Thoa ngồi : Chưa anh đã ngủ đâu. Ngủ sớm không quen. Rồi hôn lên má vợ : « Thoa tha lỗi cho anh nhé không biết sao dạo này anh hay gắt gỏng vô lý thế. »

Thoa cười gượng : không, em có giận anh đâu, à em pha cà phê chúng ta uống nhé !

Siêu nước đã đặt sẵn trên chiếc đèn cồn Thoa châm riêm cho cháy, rồi sắp cốc tách để lên bàn. Hiền rút điều thuốc lá thơm hút, vợ vẫn nhìn từng cử chỉ của đôi bàn tay Thoa. Nước trong ấm reo sôi, Thoa pha vào cốc lọc cà phê, san ra hai tách. Cử chỉ nhanh nhẹn tỏ rằng Thoa làm công việc ấy đã thạo. Nàng bưng tách nước đưa cho chồng : Minh uống đi

Hiền vừa thối vừa nhấp : Chà cà phê thơm quá !

Thoa không nói gì, hai vợ chồng lại ngồi im.

Chợt Hiền nói to lên : À giá lúc này có thằng Quýnh ở đây nhỉ !

Thoa hơi rùng mình khi nghe Hiền nhắc đến tên Quýnh. Mắt nàng sáng lên. Hình ảnh thằng bé con mũn mũn hồng hào có những câu nói ngộ nghĩnh làm cho vợ chồng Thoa cười suốt bữa cơm tối vừa ăn ở nhà Giang hiện ra linh động trước mắt Thoa. Nàng đặt tách xuống bàn tiếp lời chồng : Ừ thằng bé kháu nhỉ ! Em buồn cười quá lúc em hỏi nó Quýnh là con ai.

Nó chỉ anh Giang bảo : Quýnh là con bố Giang. Ý chừng anh chị ấy vẫn xưng hô nhau bằng tên, nên nó bắt chước.

— Tôi chỉ yêu những câu hỏi hóm hỉnh của nó. Thấy tôi còn hai cái kẹo dẫu trong túi áo, nó tán : Bác Hiền ơi ! Có phải ăn kẹo nhiều thì run nó đục rốn ra phải không ? Biết thóp cu cậu, tôi giả vờ : Ừ thế làm sao ?



Nó soe tròn hai mắt lại, chỉ vào mặt tôi dọa : Chết ! bác còn kẹo ở trong túi ấy, bác ăn nhiều thì thũng rốn run nó chui ra giải thế này này, eo ôi khiếp, nào có sợ không ?

Tôi làm bộ sợ hãi : thế à ? thế bác cho Quýnh vậy nhé.

Cu cậu hí hửng, rớt rít : Ừ, bác đưa Quýnh giữ hộ mai Quýnh mới ăn.

Được hai cái kẹo, cậu ta ra ngay góc buồng, dút thỏm cả vào miệng. Tôi chò : A, chết sao Quýnh lại ấu bậy giờ. Quýnh bảo mai mới ăn kia mà !



Nó không nhẹ đến hay : bây giờ là mai rồi bác ạ.

Thằng bé ngộ quá. Không biết bao giờ anh chị ấy mới cho nó vào trường Sœurs.

Thế là hai vợ chồng kéo giải mãi chuyện về thằng Quýnh, âu yếm sung sướng như một đôi bố mẹ thực thụ nói đến con nuông của mình.

Thoa bảo : Mai mình nhớ nhắc em xin chị Giang một cái ảnh của nó nhé.

— Ừ. Giá anh chị ấy cho tôi nuôi hẳn nó. Tôi bằng lòng ngay nhà không có trẻ con lắm lúc buồn lạ.

Thoa nhìn thẳng vào mặt chồng : Thế sao hồi mới cưới anh bảo anh ghét trẻ con lắm, anh không cần có con cũng được để chúng mình là của riêng nhau.

— Trước khác bây giờ khác, tôi lại đâm ra thích trẻ con.

Thoa cúi đầu ngẫm nghĩ một lát dịch bên chồng ôn tồn : Thế thì việc gì phải xin thằng Quýnh. Cứ sáng mình hãy để lấy một đứa con có được không? Năm năm giờ không có con kể cũng buồn thực! Và có lẽ tại thế, một năm nay chúng mình hay gắt gỏng nhau, hay đưa nhau đi tìm thú vui ở ngoài đây !

Hiền nắm tay vợ : Có lẽ. Anh cũng vừa có ý nghĩ ấy khi nói đến thằng Quýnh. Ừ một đứa bé ngộ ngĩnh con người ta còn có thể thay đổi được, cái không khí buồn tẻ lúc này của chúng mình, hướng hồ là con mình đẻ ra nhỉ.

Không trách mấy năm nay anh chị Giang tu không đi chơi và ít hay giận nhau, bỏ nhà đến nhà bạn là phải !

Rồi mỉm một nụ cười rất âu yếm Hiền quàng tay qua vai vợ : Em sẽ cho anh một đứa con, một đứa con ngộ như thằng Quýnh em nhé. Thoa nép đầu vào ngực chồng : Nhưng anh phải cho nó bú ti, phải si nó đi dài đi là cơ !
Thu Thu

Chồng Nam vợ Pháp

(Tiếp theo trang nhất)

rồi đó sao ! Cho nên tôi vững lòng nghe V. bỏ cả thi cử nhân phần thứ hai, làm phép cưới lấy V. rồi theo V. về xứ Đông-dương. Thật ra một mối ái-tình mãnh liệt đối với V. chưa đủ cho tôi lìa quê hương bản quán để đến một xứ xa lạ mặc dầu ở xứ đó tôi biết đã có rất nhiều đồng bào của tôi và tôi sẽ được trọng đãi ! Tôi đã bảo tôi muốn làm một cuộc thí nghiệm, một cuộc thí nghiệm xui dục bởi ái-tình !

Trong 17 tháng trời chung sống với V tôi đã được biết đồng bào cha mẹ, họ hàng của V. Tôi đã thăm đoán được trong mắt họ ngoài cái vẻ quý trọng chiều đãi bề ngoài kia, một chút ngờ vực căm giận tôi ! Họ làm như tôi đã cướp mất con cháu của họ. Xang quanh tôi như có một cuộc âm-mưu gì. Trước tôi còn cười, tôi còn cho đó là một cảnh hay hay mà tôi là kẻ bàng quan. Sau tôi thấy khó chịu. Trước, những sự đi lại thăm nom luôn của V. với cha mẹ họ hàng, tôi không lấy làm đề ý rồi sau tôi tưởng như V. đến đó chỉ để mà nghe người ta trách móc V. đã lấy tôi và có lẽ người ta còn xia V. xa tôi nữa ! Có thật thế chăng ? Nhưng dần dần tôi thấy V. có sự thay đổi. Anh chàng không phải là cậu học-sinh Pháp 1030 ở xóm Vaugirard nữa rồi ! Hình như trở lại cái không khí quê hương bản quán của mình, anh ấy đã « trở » lại Annam một chút !

Rồi than ôi ! Rồi nhiều khi tôi đã chợt gặp anh nhìn những bóng dáng thiếu-nữ Annam với một chút ước mơ ! Câu nói của mẹ tôi hôm tôi ngộ ý muốn lấy V. đập vào

mang tai tôi « Con không sợ họ sẽ lấy lại chồng của con à ? »

Họ đây là những thiếu-nữ Việt nam cùng một giáo-dục một phong tục một cách cảm biết với V. Giờ tôi mới biết lời mẹ-tôi là tiên-tri rồi. Nhưng tôi cũng không buồn, tự tôi tôi cũng đã thấy xa V. ! Và sự ly-di đã xảy đến cho chúng tôi như bạn đã biết !

Nếu cứ ở Pháp, có lẽ V. với tôi yêu nhau đến già đời. Nhưng ai bảo tôi đại đột đem « di cư » cái ái-tình của tôi dưới nắng mặt trời Đông-dương làm gì !

Ái-tình tôi bị cháy lụi đấy.

Bạn Thụy-An ơi ! Bạn có thấy ở xứ Đông-dương cặp chồng Nam vợ Pháp nào sống già đời với nhau chưa ?

Thời thơ này đã quá giải tôi hẹn bạn khi nào lên Paris theo học lại tôi sẽ viết thư cho bạn sau.

Trước khi từ biệt bạn, tôi muốn nói với các bạn gái đồng-bào của bạn rằng : Đây tôi trả người « đàn-ông » của xứ các bạn cho các bạn !

Chúng tôi chỉ chinh-phục được họ khi nào họ ở xứ chúng tôi mà thôi, nhưng khi đã trở về với không khí chốn sinh-thành của họ rồi, họ trở lại ngay với « bản ngã » đặc biệt của họ, chúng tôi đối với họ mất hết cả về « quyến-rũ của sự lạ ». Họ tìm lại những linh-hồn cùng một nguyên-nguyên với họ ! Và dám chắc trong đầu họ ai cũng có một câu hỏi bản khoán : Ồ ! Sao ta lại không lập gia-đình với một người bạn gái cùng giống nói.

A. W.

TRUONG VU-KHUE

Do chánh-phủ cho phép mở từ năm 1939 chuyên dạy

TOC KY (Sténo)

KÊ TOAN (Comptabilité)

DANH MÁY CHU (Dactylo)

Hôm nào vào học cũng được ở xa học bằng cách gửi thư

CHUYỆN LẠ

Cái giấy thắt cổ

Đó là một sự tiến bộ ở Espagne. Bác Pedro Gonzalès đã kiện anh hàng giấy về tội lừa dối khách hàng. Nguyên lai câu truyện như thế này : Bác Pedro Gonzalès chán đời ; bác quyết chỉ thắt cổ tự tử. Bác đến nhà anh hàng giấy mà cả mua một cái giấy thực chắc. Nhà hàng cam đoan : giấy bền có thể kéo nổi ít ra là 300 kilos.

Vui vẻ, khách hàng về nhà đóng danh, móc giấy, đánh thông lọng tra cổ vào, rồi du người lên. Rắc ! Giấy đứt, bác Pedro ngã xuống đất, gãy hai chân.

Thế là bác không chết mà lại thành tàng tật. Bác bèn kiện anh hàng giấy đòi bồi thường 50.000 qnan về tội lừa dối khách hàng. Nghe đâu các quan tòa không xử việc ấy.

Lịch sử cái các-bốt-tan

« Carte postale » xuất hiện từ hồi chiến-tranh năm 1870 ở bên Pháp

Nguyên ủy của nó như vậy : Besnardeau, vừa là nhà giáo vừa bán hàng sách ở miền Sillé-le-Guillaume (Sarthe) có rất nhiều khách hàng là lính cắm trại ở Conlieu. Một hôm bán hết sạch cả giấy viết thư, nhà hàng bối rối, nảy ra một ý kiến : in những miếng bia, một mặt để viết thư, còn một mặt vẽ tranh ảnh và ở giữa thì để tên người nhận. Thế là những tấm các-ây bán chạy như bán bánh.

Sau ông chết ở nhà thương Chateau-Gontier năm 1874. Nhưng cái sáng kiến ngày một lan truyền. Chính phủ bèn in ra rất nhiều để bán, và cho phép ai muốn làm thì làm. Về sau người ta lại dùng lối các-ây để chiêu hàng.

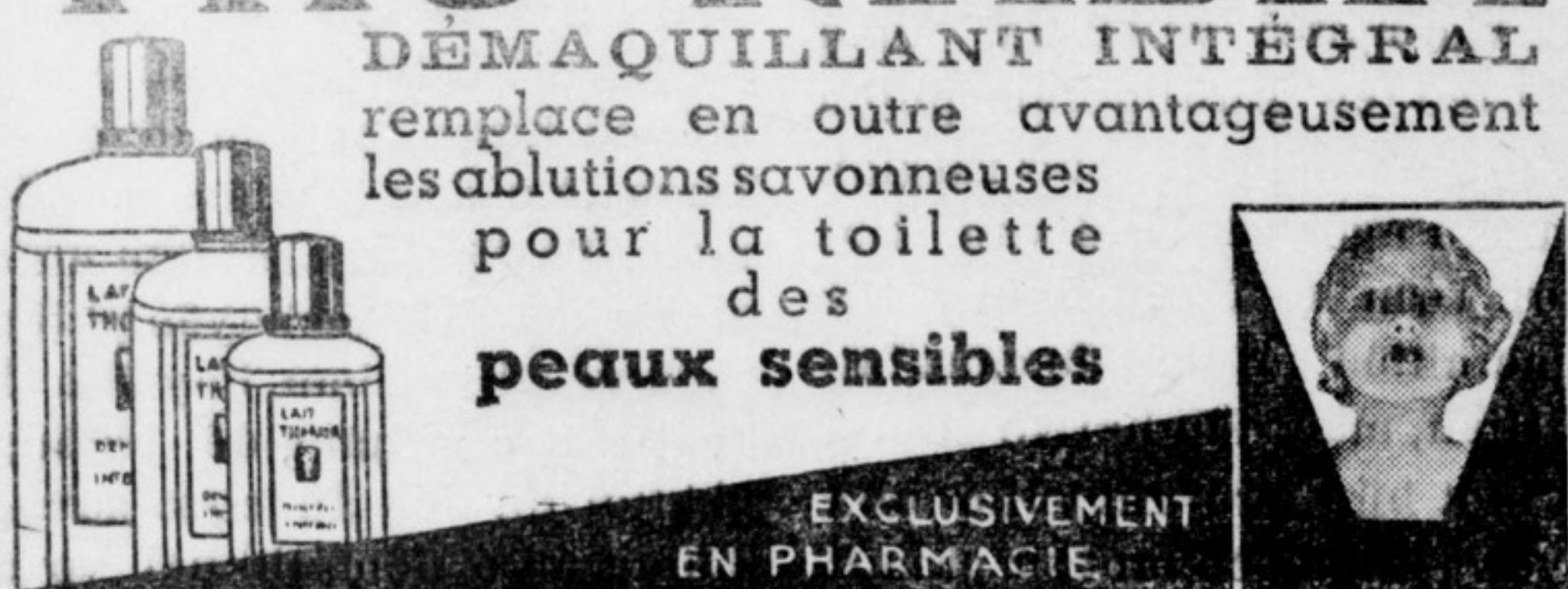
LẠI CÓ DIP LÀM GIÀU
MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP
MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

Sauver-vous que **Lait**

THO-RADIA
DÉMAQUILLANT INTÉGRAL
remplace en outre avantageusement
les ablutions savonneuses
pour la toilette
des
peaux sensibles

EXCLUSIVEMENT
EN PHARMACIE





Chờ xuân

Em mong xuân đến dễ vui,
Ngờ đâu xuân đến, bạn ơi! thêm buồn!
Trong xuân vắng bóng người «thương»,
Ai vui xuân đó! em buồn theo đông!

Em đợi xuân sang tự những ngày;
Lá vàng đếm bước tiền heo may,
Hoàng-oanh ấp mộng chờ mai nở,
Nhận lãnh về Nam với gió mây.

Trải biết bao nhiêu những đợi chờ,
Bao ngày em sống với huyền mơ!
Em thêu dệt mộng trong tim thắm,
Đề đợi «hoa lòng» nở ý thơ!

Nhưng đến ngày xuân đến với hoa,
Vội trong tiếng pháo nổ gần, xa,
Lòng em bỗng lạnh theo xương gió,
Như giữa ngày đông chẳng có hoa!

Mộng đẹp em thêu đã hỏng rồi!
Hỏng ngay khi tiếng pháo xa-xôi,
Đưa tin xuân đến, anh không lại!
Thôi! hết ngày xuân, hết tiếng cười!

NGỌC - MINH

Pharmacie TIN

MỘT HIỆU THUỐC TÂY
BAO GIỜ
CŨNG CÓ THUỐC MỚI
CHÍNH CHỦ NHÂN TRÔNG
COI, TIẾP ĐÃI NIỀM NỖ

5, 7, Place Neyret 5, 7, - Hanoi

NHỮNG ĐIỀU KIỆN TỰ DO CỦA

NGƯỜI ĐÀN-BÀ

Chúng tôi trích dưới đây những lời của bà Corbett-Ashby gửi cho hội viên «hội-đồng quốc-tế về quyền bầu cử» của người đàn bà mà bà là hội trưởng. Bà Corbett-Ashby lại là hội trưởng «Liên đoàn phụ nữ thế giới ở nước Anh».

P. P.

Hiện nay thế giới chia ra hai quan niệm về chính-phủ. Chính phủ cần phải là một tổ chức — ít hay nhiều — hoàn toàn, và đồng thời tiến dần dần với những cần thiết mới không? Có cần rằng nó phải là một tổ chức hoạt động, dưới quyền giám sát của dân chúng để dân chúng bảo tồn hòa bình, tự do và công lý?

Hay là ta chỉ nên coi như một sự bày đặt ngoài quyền hạn của cá nhân, một sức mạnh nó yêu sách tất cả sự hết lòng, đức hy sinh và cái hạnh phúc riêng của từng người?

Nó chỉ nên là một chánh-phủ bất hủ và tàn nhẫn, chẳng chịu tìm đến hòa bình hay công lý cho nhân loại mà chỉ cốt gây thế lực và sự lộng lẫy riêng cho mình thôi?

Nếu vấn đề nữ quyền còn lưỡng lự giữa hai quan niệm ấy, thì tức là chạy sai lạc cái mục đích của mình rồi và sẽ không sống còn được nữa. Chính phủ độc tài đã nêu lên sự hèn kém giữa hai phái cũng như đã phân biệt ở các màu da và lòng tin ngưỡng; rồi chính phủ chỉ yêu cầu người đàn bà để con, còn cái tương lai của con cái họ không có quyền hỏi đến.

Nhưng nếu những người đàn bà tin rằng chính phủ là một tổ chức đặt ra để bảo toàn nền hòa bình, tự do và hạnh phúc riêng cho từng người thì họ cần phải bảo hộ sự tin chắc ấy một cách sôi nổi, chân thành. Lòng tin chỉ có thể đổ được bởi lòng tin, cũng như cái sự bày đặt huyền hoặc ý nghĩa chữ «quốc gia» sẽ phải đổ bởi nguyên vọng chung của sự kết thân trong nhân loại.

Vả chẳng trong sự tranh đấu chống với sự áp bức người đàn bà đã biết giữ gìn tiếng mẹ đẻ cho linh hồn tổ quốc, thế thì họ cũng cần phải biết giữ lòng tin đối với

chủ nghĩa dân chủ mà các cao vọng của nó đang bị lu mờ bởi vì những người đàn ông đã thực hành sai. Trong khi chống nạn chiến tranh chúng ta phải tranh đấu vì toàn thể nhân loại.

Họ không có cả tự do về kinh tế hay công lý, nếu cái tự do kinh tế và công lý ấy đã bị khuất dưới một chính thể độc-tài tàn ác. Cái quan niệm tinh thần về hôn-nhân và đạo-đức đã bao đời là nền tảng cho sự văn minh nay bị hạ thấp bởi những quan niệm vật chất của dân tộc. Sự sinh đẻ bị định đoạt và kiểm soát bởi những nguyên lý độc đoán và khoa học giả hiệu.

Người ta không thể tự phụ rằng trừ được nạn mãi dâm và tìm cách nâng cao trình độ đạo đức mà không cần biết đến đàn bà. Họ cũng là người như đàn ông, chứ không phải là một cái máy chỉ đẻ sinh đẻ nối dõi cho loài người!

Bà CORBETT-ASHBY

THO' TÍN

M. M. Võ đình-Côn. — Dalat.

Nguyễn v-Chuyện. — Ninh-bình.
Mạc h-Hằng. — Kompon chnang
Librairie Việt - quang - tung - thư
Tourane.

Vuong-Công. — Quảng-Ngãi.

Mme. Trần thị-Nga. -- Quảng-yên.
Trương v-Huân. -- Saigon.

Baza Liên-Hiệp. — Saigon.

Melle. Hoàng x-Thành. -- Bắc-Ninh.

Mme. Nguyễn t-Ngọc. — Nam-dinh

Robert Hoàng. — Nha-trang.

M. Trần-Quý. — Xieng-Khouang.

Trần ngọc-Huống. -- Lấp-vô.

Đã nhận được mandat của các
quý-vị xin cảm ơn.

Bà Mai thủy-Khánh. Vientiane. —
Đã nhận được bài bà gửi.

Ô. Bôn Vientiane. Đã nhận được
bài trả lời cô T. V. — Kỳ sau đăng.

MỘT QUYỀN SÁCH LẠ

Một quyển sách chưa từng thấy ở thư-viện Đông - dương là cuốn «ĐÁNH MÁY CHỮ» dạy trong một tuần lễ biết đánh nhanh, dùng được cả 10 ngón tay và không cần phải nhìn vào máy.

Tác-giả: Vũ-Thị LỆ-DUNG. Giá
0\$20.

Bán tại trường Vũ-Khuê, 1 Av.
Général hoBiet Hanoi.



Chuyến ô-tô-ray sáng đã đưa tôi tới Cẩm-Giang, một nơi tụ họp của nghề cân thóc gạo, ngô đỗ. Mới có hơn 7 giờ mà quang cảnh phố ga đã có vẻ tấp nập hoạt động: hàng vài chục bàn cân, hàng vài trăm người mua bán. Tôi lách qua đám quang gánh của những bà nhà quê để đến chỗ ngồi cân của một bà cụ người đã hẹn tôi xuống đây xem một buổi cân.

Bà cụ đang mải cân một gánh thóc ngánh lại bảo tôi: cô cứ ngồi đây mà xem. Một bà nhà quê lặc lè gánh gánh thóc đặt lên cân. Cô con gái bà cụ đứng sẵn đó, thò ngay tay xuống đáy thùng như một viên chức nhà đoan khám hàng tình nghi lậu thuế vậy. Rồi cô mở cán cân, kéo quả cân tới con số 40 bảo: «Được, đổ vào đi.» Người bán thóc nhanh như cắt, gánh gánh thóc và đứng ngay ngưỡng cửa hắt tung vào đồng thóc giữa nhà. Rồi người nữa, họ chen nhau vào cân, cái cân không lúc nào ngừng. Ấy vậy mà một vài cô gái quê đợi sốt ruột, dục dã: Cụ cân mau lên cho con còn đi chợ nữa chứ, chưa lắm rồi cụ ạ.

Tức thì ở đám đông đưa ra một câu hát:

«Đề em đi chợ kéo mà chợ chưa.

Chợ chưa rau lại héo đi.

Lấy gì nuôi mẹ, lấy gì nuôi con.»

Tiếng cười vang lên. Cho hay ngay lúc bận mua bán túi bụi mà người nhà quê vẫn có thể bông đùa hồn nhiên bằng những câu ca dao giản dị. Người nào đưa thùng thóc lên cân, cô Mai — cô con gái bà cụ — cũng thọc tay xuống đáy thùng, cô giảng nghĩa: Phải vậy, cô ạ, vì có nhiều người tham lam họ bỏ chỉ xuống đáy thùng cho nặng thêm cân. Rồi họ đổ nhanh như cắt vào đồng lúa mình biết đâu.

Thùng tiền trinh buộc thành từng hào một để bên cạnh bà cụ khoanh khắc đã vơi mà đồng lúa giữa nhà cũng ùn cao lắm rồi. Từng lớp bụi lúa là là đưa ra phía cửa. Tôi nói: Thưa cụ, kể cân thế này thì cũng dễ và không vất vả lắm. Tôi tưởng cứ mỗi lần cân của một người lại phải mặc cả.

— Vâng, cân ở đây thì dễ thực, dễ vì sẵn người bán, nhưng nếu cô không tinh ý, chỉ một phiên chợ là cô lỗ vốn rồi, lỗ vốn không phải vì cô cân phải giá cao, có khi cô cân được giá rất hời mà cũng vẫn lỗ vốn như thường». Ngay lúc ấy, một người nhà quê chừng đi muộn hốt hải từ đằng xa đi lại đặt phịch gánh gạo lên cân. Cô con gái bà cụ vốc một nắm gạo lên xem, rồi cô lại vút ngay xuống, hai tay cô soa lại với nhau cho hết cảm, lắc đầu nói:

— «Không cân đâu.»

— Thưa cô, gạo tốt thế này cô không cân, cô còn kén thứ nào nữa?

Cô Mai bảo:

— Bác bằng lòng cho tôi giần lại tôi sẽ cân.

Người kia đưa mắt sang mấy nhà ở bên cạnh rồi gánh ngay gánh gạo đi. Bà cụ bảo:

— Cô xem, đó là những mảnh khoé nho nhỏ của con nhà buôn đấy. Như gánh gạo vừa rồi, giá cô đi buôn thì cô có cân không? Chắc có? Gạo ấy ngon thực đấy, cô ạ, nhưng thưa cô, nó lại lẫn cả sỏi trắng, một thứ sỏi nhỏ và trong như gạo vậy. Nhưng mình không cân thì thôi, bảo cho họ biết ý họ đi thì không sao, nếu mình lại kêu ca, chê bủ làm cho họ khó bán, ấy là họ sinh thù oán ngay.

Nặng đã lên cao, người đến bán đã thưa dần. Bà cụ tạm khóa quả cân ngồi nghỉ và cụ đã vui lòng đem 40 năm kinh nghiệm trong trường cân thóc gạo thuật cho tôi nghe những lời sau này:

Trước kia, về lối «buôn cân» bọn khách chủ tuy không độc quyền mà gần như họ giữ độc quyền. Nhưng năm bảy năm nay số người Nam ra cân đã nhiều, có nhẽ nhiều gấp đôi họ. Đó là một điều đáng mừng, vì: nguồn lợi của mình khỏi bị người ngoại-quốc chiếm mất,

nhưng cũng lại chính vì đó mà sự buôn bán mỗi ngày một thêm khó khăn. Như tôi, môn bài trước kia một năm có hơn 20\$ mấy năm nay lên hơn 30\$, còn sự lờ lãi cũng chỉ thế thôi. Mà môn bài lấy ở tỉnh nào thì chỉ được bán tại tỉnh ấy.

Thí dụ: Giá gạo trong Thanh cao, giá gạo Hanoi hạ, có ở Thanh ra đây mua của tôi hay tôi gửi vào bán trong ấy, tôi chỉ được bán theo giá Hanoi thôi. Nếu tôi muốn bán theo giá gạo Thanh, tôi phải lấy thêm cái môn bài ở Thanh nữa.»

— Như giá gạo hiện giờ, cả mùa, chiêm và giá ngô, cụ cân bao nhiêu và bán bao nhiêu một tạ? Và tiền đài tải tàu cước thế nào?

— Giá gạo hiện giờ: mùa, cân 11p, bán 12p, một tạ. Chiêm cân 8p,20, bán 9p,00. Còn ngô thì cân vào kheo hơn 6p,00 và bán hơn 7p,00. Còn như tiền đài tải: Nếu tôi gửi một toa nguyên gạo thì một giá, nếu gửi một toa độ ba thứ như gạo ngô và đỗ lại một giá khác. Mà bao giờ gửi một toa nhiều thứ thì tiền cước cũng cao hơn. Mỗi toa gửi được 10 tôn, 10 tôn là 100 tạ. Còn lệ gửi thì có ba hạng giấy: giấy người, giấy đỏ và giấy vàng. Giấy người 5 hào, giấy đỏ 3 hào, giấy vàng 2 hào một bao. Giấy người

nghĩa là tôi đi chuyển tàu nào hàng của tôi cũng phải gửi theo chuyển ấy, Còn giấy đỏ nếu tôi gửi đây lên Lạng - Sơn hạn trong một ngày thì hàng của tôi phải tới nơi. Tôi gửi giấy vàng, lẽ nhà ga họ có quyền để lại năm ngày, qua ngày thứ bảy mà hàng chưa đi, tôi mới được phép can thiệp tới.»

— Thưa cụ, những một cái ngô của ta, trước kia xuất cảng một năm có tới mấy chục vạn đồng, nay bỗng dưng sụt hẳn xuống một nửa. Tôi nghe nói chỉ vì họ chê ngô của mình hay mốc lắm. Tôi tưởng ngô khô khó mốc? Và mình có cách nào làm cho khỏi mốc được không?

— Ấy nhân đây tôi lại xin nói để cô rõ về vấn đề « ngô mốc »! Chúng tôi vẫn bị mang tiếng là làm ăn man trá: khi cần cho họ mang rầy nước vào để hong lấy nặng cân. Nhưng cô tính, chúng tôi buôn bán mong giữ lòng tin nghiêm của khách hàng nhiều chứ! Làm như vậy lỡ lại được bao nhiêu. Thôi chả nói chuyện « tội âm » làm gì, hãy nói ngay một sự hiển nhiên là: làm như vậy, năm sau còn ai mua của mình nữa?

Cớ ngô mốc là chỉ vì lúc cân họ vô ý không xem kỹ những người mang ngô bán, có khi họ đem cân cả ngô còn ẩm. Giống ngô chóng hấp hơi, đem đóng kín vào thì tài nào nó khỏi mốc được. Mà ngô khô, ngô ẩm không phải là xem dễ đâu, cô ạ. Nó chỉ khác nhau ở cái mây ngô một chút, đằng ẩm thì nó nở đằng khô thì nó quắt mây, thế thôi!

Ồi chao! còn một nỗi cân thuyền nữa! Thực là nói đùa mờ hời lấy bát cơm không phải là ngoa: cô tính về tháng tư, tháng năm trời nắng như thế nào? vậy mà phải thuê thuyền đi xuốt giọc sông để đón những người ở các làng họ đã đem ra cân về vụ thuế. Về vụ ấy thật đã tranh cướp nhau, mà cân chỉ chậm một bước là đã trượt mất món hàng rồi. Vì những người nhà quê về vụ thuế, bị thúc dục lắm họ chỉ cốt bán tháo thốc lấy tiền đóng thuế cho xong... xong nợ... thoát tội: nên họ bán một cách có thể nói là bán đồ bán tháo đi ấy. Nếu mình đón trước thì cân được giá hời.

Nhưng mà cứ nghĩ đến lúc nào tôi lại rùng mình lúc ấy.

Đi cân đón như vậy tuy rẻ được mỗi gánh thóc năm bảy xu thực, nhưng người nào yếu thì không tài nào trống nổi với những cơn nắng gắt, những trận mưa rào. Những lúc đang nắng thì mưa, đang mưa thì nắng ấy, nếu gặp một gánh thóc chúng tôi cũng phải ghé thuyền vào bờ, để mấy người nhà dựng tạm cột lên cho đỡ nắng mưa mà cân.

Chuyện cũng đã khá lâu và lúc ấy vừa kịp có chuyển ô-tô ray về Hanoi, tôi vội đứng lên cảm tạ và từ biệt bà cụ cùng cô Mai, hẹn một ngày khác lại gặp nhau.

Hình ảnh dáng điệu điềm điềm của bà cụ và lạnh lẽo của cô Mai còn luôn luôn phảng phất trong trí tôi.

Còn nữa)

NGỌC-MINH

ĐỘC-GIẢ LUẬN ĐÀN

Chât - văn bà Thụy - An

Chúng tôi nhận được bài dưới đây của cô T. T. Ngân, xin đăng lên để rộng dư luận. Chúng tôi mong các bạn, nếu bạn nào có ý kiến gì, hoặc tán thành, hoặc phản đối chúng tôi, cứ gửi bài đến, chúng tôi rất hoan nghênh, vì tờ báo này là của chung các bạn!

L. T. S.

Nhân đọc bài « những người đàn bà tâm thương tự hiểu mình hơn một chút. » tôi thấy bà Thụy An chủ trương một việc hết sức lạ lùng. Bà khuyên tất cả các bạn gái không nên tìm tòi chọn lựa bất cứ một lý tưởng nào ngoài gia - đình để yêu mến và thờ phụng. Bà Thụy An đã muốn làm trái ngược với cuộc tiến hóa của phụ nữ và tự phản đối mình.

Bà nêu ra một người bạn gái của bà và một số nữ học sinh (những thiếu nữ cao đẳng) không có một lý tưởng nào vì không hiểu lý tưởng nghĩa là gì hết tuy rằng vẫn nói đến « lý tưởng cao thượng » và « hi sinh cho lý tưởng ».

Bà nói: « Tôi đã nói rằng các cô ấy sẽ không bày tỏ rõ ràng được lý tưởng, nguyện vọng của các cô đâu, đây chỉ là những danh từ tốt đẹp mập mờ ở trong trí các cô mà thôi. Đây chỉ là những quả chín trên cây cao không phải ai cũng có thể với lấy được. » Thì đã cố nhiên là thế. Nhưng cái luật định chung của tất cả mọi người là đạt được sự hoàn toàn tuyệt đích và tuyệt đối (nghĩa chữ lý tưởng) và mọi hành động, mọi công cuộc sẽ trở nên vô giá trị nếu nhằm sai cái đích ấy. Lúc cô thiếu nữ kia đáng thương và có tội không phải vì các cô muốn có lý tưởng nhưng vì các cô đó có một lý tưởng viển vông, che mất sự thực hay quá cao xa làm cho thất vọng, hay kiêu kỳ đem đến cho các cô sự kiêu hãnh lỗ lã.

Vì thế sự lựa chọn lý tưởng, khi bước chân vào trường đời mới là điều cần chính nhất: Lý tưởng một khi đã vạch rõ rồi sẽ là lẽ sống của đời mình, là phương châm để hành động; mình tôn trọng, yêu quý, say mê nó hơn hết mọi sự, mình đặt vào nó bao năng lực, ý tứ, thông minh mình

có, mình có thể hi sinh vì nó chứ không bao giờ hi sinh nó.

Lý tưởng — ít lâu nay bị « phá giá! ». Than ôi! Cùng với bao danh từ quý giá khác như: Tổ quốc, danh dự, trở nên vô nghĩa đối với một bọn sùng thượng vật chất, lý tưởng tuy vậy vẫn giữ đủ tính cách đẹp đẽ vô giá đối với nhiều người, phần đông có học thức và là bí quyết của nghị lực, là sức mạnh của hành động.

Cái mộng, cái ước mong « xây dựng một nền tảng mới cho gia - đình », cái sự khát khao một nền trật tự để mà sống một cách hòa hợp, thăng bằng của thanh niên nam nữ là gì vậy, thưa bà Thụy An, nếu không phải là lý tưởng của thanh niên Việt Nam?

Nếu « lý tưởng của người đàn bà « dẫn dụ lắm », các bạn đừng rầy công tìm tòi một lý tưởng khác thường cho đời mình. Lý tưởng ấy, các bạn cứ tìm nó ở gia - đình các bạn, ở những kẻ thân yêu của các bạn, rộng ra nữa đến những người ở xung quanh các bạn đang thiếu một sự an ủi tinh thần một sự cứu giúp về vật chất. Chỉ có thể thôi, lý tưởng đời một người đàn bà. » Vậy ư thưa bà Thụy An, nếu thế thì sao lại đi phá hoại gia - đình cũ, sao phụ nữ lại đồ dại (!) đến phải dùng bao tâm trí, lực lượng để đòi giải phóng, bình quyền, tự do kết hôn v.v... v.v... đoạn tuyệt với gia - đình cũ khi gia - đình này, theo ý kiến bà Thụy An, cũng đã thừa rộng rãi vì đã cho mình toại nguyện nghĩa là đạt được lý tưởng của « cả một đời người » « Yêu thương chồng yêu thương con », « thu và thu vén cho gia đình », chừ ra yêu mình mình săn sóc mình, dầu rằng mình là con vật dễ chịu sự đè nén áp chế là bao ước nguyện người đàn bà có thể có và có thể làm được, thì

(Xem tiếp trang 12)

RIÊNG CÁC BÀ CÁC CÔ

Tôi ở nơi thôn-quê !!

Tôi có môn thuốc lá nam chữa Sẩn-hậu và môn thuốc chữa xấu máu kinh-nguyệt không đều rất hay, giá bán: Sẩn-hậu 1p.40, Xấu máu 1p.10. Còn tiền cước thì tính sau. Ai mua thuốc thì trả cho tôi tiền trước, tiền mandat thì để: Madame Hoàng-thị-Kính ở làng Đại-dồng, huyện Thạch-thất, Sơn-tây

Cô TRẦN-KIM-THANH

Người nhà cô tới tòa báo nói có việc riêng cần tới cô lắm. Vậy khi nhận được tin này, cô về ngay.

ĐÀN-BÀ

Sở quyền tiền giúp bà Nguyễn - Khắc - Hiếu

Báo Đàn-Bà 2p.00

Một độc giả (giấu tên) 2p.00

Chúng tôi định tới 10 Juillet thi khóa sở, vậy các bạn đọc ai còn nhớ tới thi-sĩ tân - Đà xin mau gởi.

Đ. B.

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng tôi nhận được cuốn « Tở trắng » của thi-sĩ Quỳnh-Dao gửi tặng.

Chúng tôi xin có lời cảm ơn tác giả và giới thiệu cùng độc giả Đàn-Bà.

Chúng tôi sẽ có bài bình phẩm « Tở trắng » trong một kỳ sau.

T. B. BAN-BÀ

Tuần-báo ĐÀN-BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

Nếu các ngài muốn nuôi con mà không phải lo ngại gì, nghĩa là có những đứa trẻ lành mạnh, vạm vỡ, xinh xắn, thì các ngài nên nuôi trẻ bằng thứ sữa tốt hơn hết là sữa :

MONT BLANC

của người Pháp đã chế tạo ra



Compagnie générale des Laites

A RUMILLY — HAUTE SAVOIE

FRANCE

NGỒI NHẬT TRUYỆN

Chuyện trình thám trong chương trình học

Trong khi những người lớn, các bậc cha mẹ và các nhà giáo dục, cực lực phản đối những chuyện trình thám xuất bản quá nhiều làm hại trẻ thì ông giám đốc một học đường ở Mỹ, lại ghi vào chương trình học của đám học trò sơ đẳng, và trung đẳng một giờ học riêng về những loại sách trình thám của mấy nhà tiểu thuyết trình thám trứ danh: Edgar Wallace, Conan Doyle v... v....

Ông bảo : Bọn trẻ bị cấm không được đọc chuyện trình thám vẫn kiểm cách đọc giấu, nên bây giờ đem ngay khoa chuyện trình thám làm một môn học có phương pháp, để dẫn dụ học trò quen lý luận, biết góm những sự phạm tội, biết phân biệt lẽ phải. Nhưng chả biết thành một môn học bắt buộc rồi, những loại sách trình thám có cái kết quả như ý ông giám đốc đó tưởng không hay lại còn tệ hơn là cứ nên cấm đoán con trẻ đọc như trước!

Nào ông Vũ-Đình-Long « ông Tô » loại chuyện kiểm hiệp mà con trẻ rất ham đọc, nghe chuyện trên này có nảy cái ý kiến yêu cầu chánh phủ đem loại sách kiểm hiệp làm một môn học bắt buộc không?

Thư viện cho con trẻ

Tuy thế khắp các nước người ta vẫn lo lập những thư viện riêng cho con trẻ. Cái thư viện thứ nhất dành cho loại sách nhi đồng lập ở một tỉnh nhỏ bên nước Anh, vào năm 1880. Ít lâu, Mỹ bắt chước, rồi đến Nga, hiện đã có rất nhiều thư viện cho trẻ con, đứng đầu hàng các nước khác. Mãi đến năm 1924 nước Pháp mới bắt chước.

Còn xứ ta? Nên nói người đầu tiên đã lập ra một tập chuyện riêng cho trẻ con, là ông Dương-Bá-Trạc. Người ta hầu đã quên cuốn « Chuyện giải tri » của ông xuất bản vào quãng 12, 13 năm trước. Đến bây giờ loại sách cho trẻ con đã được nhiều nhà xuất bản chú ý.

Kẻ ăn không hết

Thụy sĩ năm vừa qua sản xuất rất nhiều táo. Không có chỗ tiêu thụ, bị ứ trên thị trường và muốn khỏi bị mất giá chánh phủ đã nghĩ đến cách đốt bỏ táo xuống sông như trước kia Mỹ đã đổ cà phê xuống biển. Nhưng đàn bà Thụy sĩ đã hết sức phản đối

phương pháp ấy. Họ yêu cầu chánh phủ phải tái tổ chức táo đến miền Bắc xứ Thụy sĩ là nơi không có cây ăn quả mọc, để phân phát cho dân chúng. Nhờ sự can thiệp của những người đàn bà ấy, nên 120.000 cân táo đã tái đến miền Bắc lạnh lẽo và biết bao nhiêu người dân ở đó đã cảm động khi cầm quả táo lần đầu tiên trong đời họ!

Bà Roosevelt nữ cách mệnh

Bên Mỹ vẫn có một hội của đàn bà mệnh danh là « con gái của cuộc cách mệnh » (cố nhiên cách mệnh cho dân tộc bình đẳng). Bà tổng-thống Roosevelt cũng là một hội viên. Nhưng các bà hội viên ấy chỉ cách mệnh trong lý tưởng! vì mới đây, các bà đã từ chối không cho cô Marian Anderson hát ở nhà hội chỉ tại cô này là người da đen, các bà cho là một sự xúc phạm đến người da trắng nếu để cho cô ta hát!

Sau câu chuyện ấy, bà Roosevelt liền từ chức hội viên! viện cớ rằng hội đã làm sai lạc cái ý nghĩa hai chữ cách mệnh!

CÔ TRINH

GIÁ BẢO

Một năm	4\$00
Nửa năm	2,00
Batháng	1,00
Ngoại quốc	3,00
Chính phủ	8,00

Thư mua báo và mandat đề cho Madame la directrice du Tuần báo Đàn Bà 76 Wiéle HANOI

Các bạn thấy chúng tôi đề 1\$00 3 tháng báo mà bán lẻ mỗi số chỉ có 0\$08, các bạn đã tưởng phần thiệt về các bạn. Thật ra trong thời hạn ba tháng các bạn có những 13 số chứ không phải 12 số. Các bạn không bao giờ bị thiệt cả.

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76
phố Wiéle tức là phố
Trường Thê-dục Hanoi



MAY ÁO CHOÀNG NGOÀI

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 3)

Ở chỗ đông, cô gặp một bạn trai nào lại nói chuyện cùng cô. Người ấy xấu, nói lại vô duyên, cô không bằng lòng đấy. Nhưng xin cô hãy cố làm ra mặt vui, đừng tỏ vẻ khó chịu, cho người ta biết. Trái lại, nếu gặp người nào cô ưng ý, hợp chuyện cùng cô. Cô không nên vờ vập lắm. Để cho cảm-tình mình chút giữ gìn đó là bi quyết làm cho mọi người quyến luyến.

Cô BACH-TUYẾT

Bà là người đủ mọi tài. Ở chỗ hội họp, người ta tôn bà như một ngôi sao sáng. Người ta mời bà hát, mời bà đàn, bà không nên từ chối, để khỏi phụ lòng các bạn. Nhưng bà phải coi chừng, đừng làm những trò lạ mắt quá. Người ta sẽ chê bà đấy.

Ông NẶNG-TÀI

Thưa bà, dù con của bà có lỗi gì đáng tội, xin bà cũng dễ thông thả hãy rầy la dạy bảo, thiếu gì dịp. Sao bà lại cứ mắng nó trước mặt đông người, nhất là trong lúc con bà đang thân mật ngồi nói chuyện với một người bạn mà bà cứ mắng xối-xã, quát những giọng đanh - đá vào mặt con bà. Lúc ấy, bên cạnh, người bạn của con bà sẽ phải ngượng-ngịu và khó chịu đến đâu! Họ sẽ hết kính mến bà ngay, dù thường bà có tử tế với người ta lắm.

Chị đã tự biết mình sức học còn kém, tiếng pháp chưa thông thì thôi đừng có dùng đến lắm. Chứ ai lại đi giữa đám mà cứ nói bô bô oang oang ra những tràng tiếng pháp « nửa nạc nửa mỡ », « ba xí ba tú » như thế, thật phiền lạ! Tôi thấy mấy anh bạn của tôi bầm nhau cười: Có nghe người ta nói tiếng tây không Chao ơi, sao mà, « lỗ bịch gớm » Thú thật với chị, lúc ấy tôi thẹn cho chị quá đi, nhưng biết làm sao! Người ta nói phải lắm cơ mà.

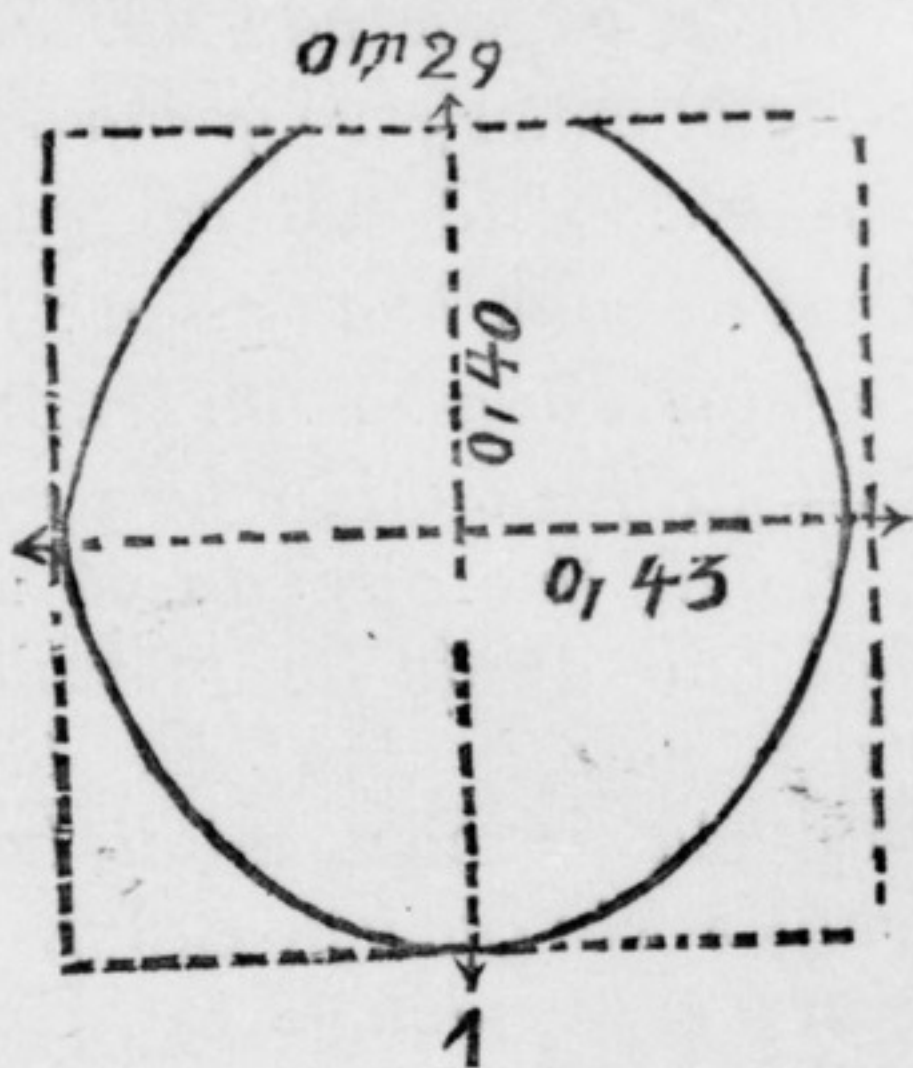
Trình Nữ

Đây là một cái áo choàng may như cái túi, các bạn mặc trong khi may vá, có thể bỏ được đồ may, kim đan và len trong áo, rất tiện lợi.

Hãy mua 1m20 vải hoa, đem về cắt theo chiều dài hai bên mép vải, mỗi bên 10 phân tây nối giải làm một đề làm tai bèo.

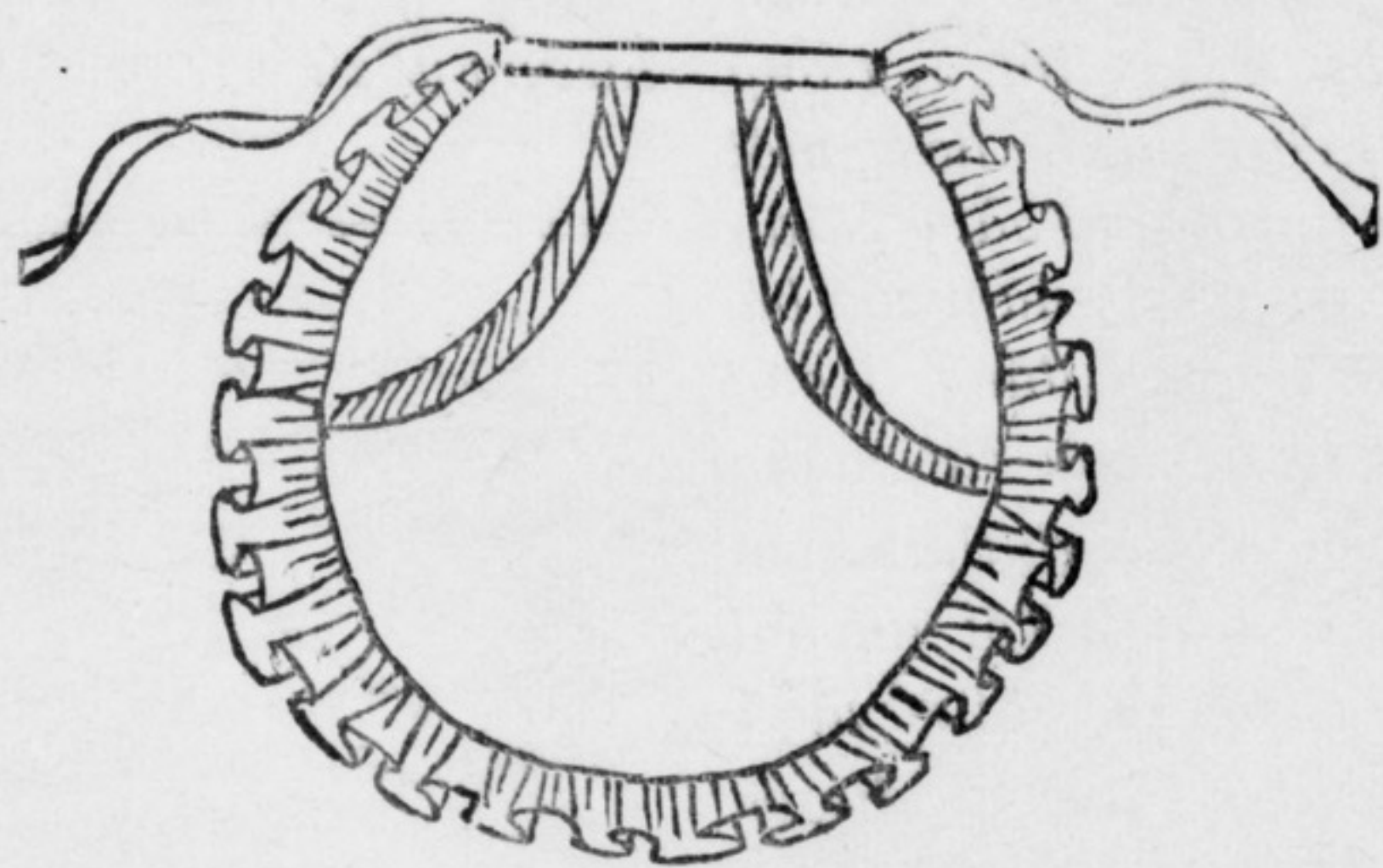
Nếu vải 70 phân bề ngang, thì còn ở giữa là 50 phân. Lấy miếng vải ấy cắt lấy 2 miếng vải vuông 50 phân, một miếng cắt theo kiểu số 1, một miếng cắt hai vòng bán nguyệt kiểu số 3. Khi may thì viền

tai bèo. Trên lưng may một miếng vải như cái cặp quần nhỏ, độ hai phân rưỡi cao. Và hai sợi giây



buộc ra đằng sau lưng. Các bạn mặc áo choàng này muốn bỏ đồ

HÌNH

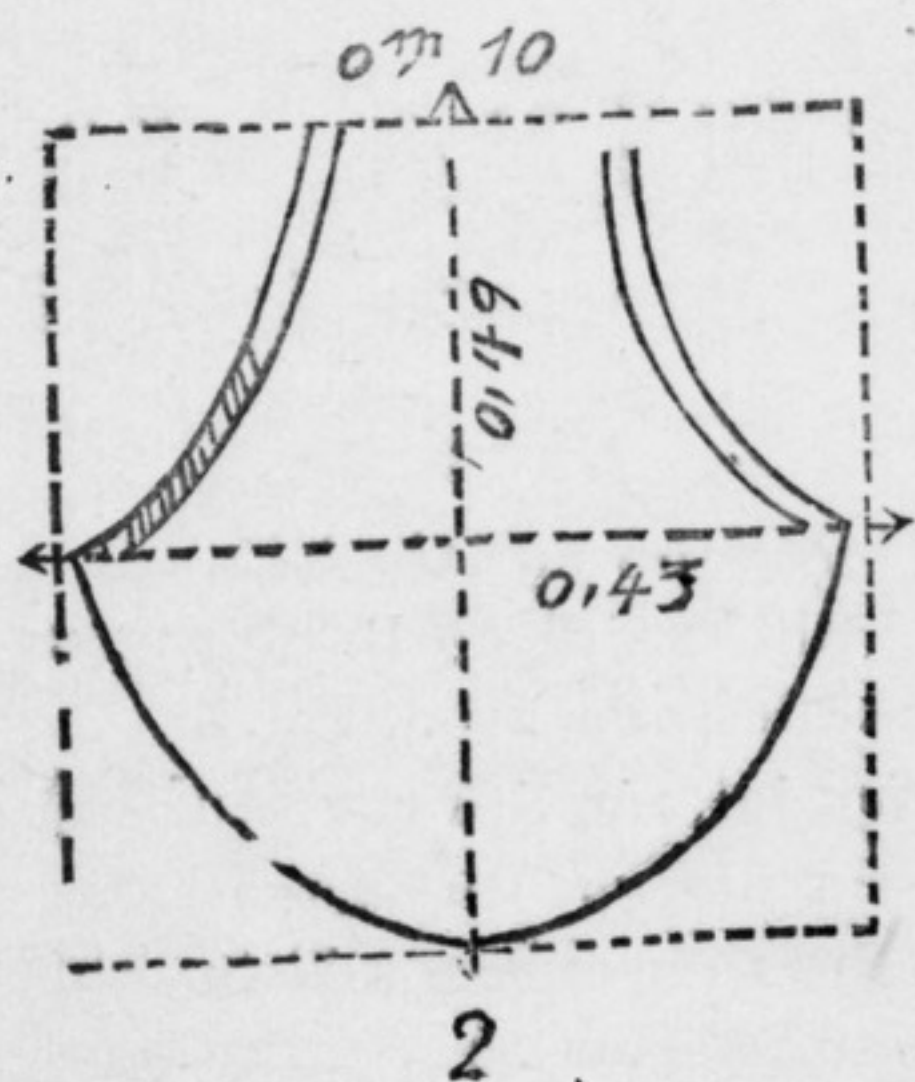


SỐ 3

hai vòng bán nguyệt ở kiểu số 2 lại. Rồi đem hai miếng vải chập một, may dính lại với nhau, trừ

vật nhỏ nhỏ vào trong cũng tiện.

VĂN-ĐÀI



hai vòng bán nguyệt đã viền ra để làm miệng túi. Chung quanh may

MÀNH-MÀNH, CHẤN-PHONG
-:- DIỀM-MÀN, Y-MÔN -:-
của hiệu

Roystor

N° 6 RUE DE LA MISSION HANOI

LÀM BẰNG TRÚC, RẤT MỸ-THUẬT, SƠN BẰNG SƠN TỐT, RẤT BỀN, SÂU GIẤY THÉP KHÔNG ĐỨT, MUỐN KIỂU NÀO CŨNG ĐƯỢC, SƠN ĐỦ CÁC MÀU

CẢ TRĂM THỨ BỆNH CỦA TRẺ CON ĐỀU BỒI CHỨNG CAM-TÍCH MÀ RA CAM-TÍCH-TÁN ĐẠI-QUANG



là thứ thuốc để trị bệnh cam tích rất nên công hiệu, các bà nuôi trẻ nên cho nó uống luôn thứ thuốc cam này, thì đứa trẻ sẽ được quạnh năm vô bệnh, hay ăn chóng nhón, mạnh khỏe vui chơi trong gia đình sẽ được vui vẻ đầm ấm. Cam-tích-tán Đại-quang là thần hộ mệnh của trẻ con. Tất cả các thứ thuốc

cam, chỉ có Cam-tích-tán Đại-Quang là hay hơn hết. Mỗi gói giá 0\$10. Các bà có mua, xin nhận kỹ mỗi gói thuốc đều có chữ « ĐAI-QUANG » và hiệu CON BƯỚM thì mới khỏi mua nhầm thuốc giả hiệu

Đai - Quang

ĐƯỢC - PHÒNG

Số nhà 23, Phố Hàng - Ngang — Hanoi
Có ô-tô đi bán chiều hàng và có đại-lý khắp các nơi

Mua từ 3p.00 trở lên, biếu quà quý. Những bạn phụ-nữ lịch-sự, tươi đẹp không ai là không biết nhà:

MỸ-VIÊN AMY

(INSTITUT DE BEAUTÉ)

26, phố Hàng - Than — Hanoi

CHUYÊN-MÔN LÀM: Massage électrique cho da mặt mịn, khỏi tàn nhang, giảm má, trứng cá, nốt ruồi; -:- đánh răng và uốn tóc -:-

BÁN: Đủ các thức trang sức và tập luyện cho thân thể được nở nang, đều đặn.

CHỈ GIÚP: Cách thức trang điểm cho bộp thời trang.



**BỘT
PHOSCAO**

**LÀ MỘT THỨ ĂN
BÔI BỔ SỨC KHỎE**

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

CHẬT VÂN BÀ THỤY-AN

(Tiếp theo trang 9)

phụ nữ, việc gì nhọc công vô ích hãy sống im lìm, yên lặng, nhàn hạ. Ông Phạm-duy-Khiêm, thành ra rất có lý khi nhớ tiếc gia-đình cũ và hô hào thanh niên đừng hủy hoại nó. Bà Thụy An đã tự phản đối mình? Hay là bà coi các thiếu nữ còn con gái là « lắm thương, » là hèn yếu, không đáng dự vào công cuộc xây dựng gia-đình và xã-hội mới ???

Một nữ học sinh
T. T. NGÂN

TRẢ LỜI. — Trước hết xin có T. T. Ngân và các bạn đọc biết cho rằng vì một sự vô ý của thợ nhà in không để một cái gạch giữa hai đề mục khác nhau: 101 Những người đàn-bà lắm thương 201 Nên tự hiểu mình hơn một chút, thành thử các bạn có thể lầm hai đầu đề ấy là một câu: « Những người đàn bà lắm thương nên tự hiểu mình hơn một chút » Xin các bạn chú ý, vì sự phân biệt hai đầu đề rất quan hệ cho ý nghĩ toàn bài!

Cô Ngân đã hiểu lầm-ý của tôi không bao giờ tôi tự phản đối tôi cả. Trong bài « gia-đình », trong bài « tự hiểu mình hơn một chút » cũng như trong bài « Nhân bài Nữ-học-sinh Việt-nam của bà Marguerite Tr'aire » đăng trong số trước và số này tôi rất mong bạn gái nên có một tinh thần, nên chọn một lý-tưởng. Tôi đã nói « lý-tưởng là một quả chín ở cành cao không phải ai cũng với được » tức là tôi không khuyên chị em đừng có lý-tưởng bao giờ.

Duy tôi chỉ muốn những bạn gái học giờ giang (văn biết, có mấy ai học đến nơi đến chốn được nhưng đây là một thứ học giờ giang hợm hĩnh sai lạc chỉ có hại cho tinh thần) đọc những cuốn tiểu-thuyết như « đoạn-tuyệt » chẳng hạn, thấy Loan tự phụ mình có một quan-niệm khác thường về sự sống, phải ép lòng hy-sinh lấy Thân, thì các cô ấy tưởng mình cũng là Loan đấy, mình cũng có một lý-tưởng khác thường đấy! Tự-phụ kiêu-ngạo không thêm biết đến cuộc đời lắm thương ở xung quanh nữa, chính tôi muốn các cô ấy bỏ cái lý-tưởng

mập mờ ấy đi! Cô Ngân đã chẳng bảo « lý-tưởng bị phá giá »? Vậy thì ai đã phá giá hai chữ lý-tưởng nếu không là những cô gái nói trên?

Tôi tưởng rằng đừng tự-phụ mình có một lý-tưởng cao xa gì cả, các cô ấy nên quay về bếp, đi ra những cha mẹ, những chồng con sau này của các cô ấy còn được hưởng một chút hạnh-phúc. Vâng, tôi chủ - trương mãi rằng lý tưởng người đàn bà là ở trong gia-đình, gia-đình là chồng con là tiểu-gia-đình! Tôi lại nói cái lý-tưởng ấy còn có thể rộng ra nữa đến ngoài xã-hội kia mà! Cô Ngân đã sơ ý bỏ quên câu ấy của tôi? Tôi chỉ muốn rằng đầu là lý-tưởng ở gia-đình ở xã-hội nó cũng chỉ nên dựng trên hai chữ « yêu - thương » hiểu một cách rộng rãi mà thôi.

Nhưng dù sao, tôi sẽ rất buồn cười nếu một cô bạn gái trong khi làm một công việc xã-hội lý tưởng của đời cô — ví dụ giảng vệ sinh cho dân quê mà chính nhà cô, lại thiếu cả vệ sinh. Tôi tưởng gia đình cô phải được hưởng vệ sinh trước đã!

THỤY-AN



THƯ'A BÀ
Ông Đốc-tơ khuyên

Cà chua

Có lợi cho sự tiêu hóa. Có nhiều sinh tố B. nhưng người gầy không nên ăn nhiều.

Tóm lại, các thứ rau, quả mỗi thứ đều có những tính cách riêng. Có ích cho thân thể người ta, chỉ trừ ra những thứ có chất chát. hoặc chua quá. Bao giờ cũng phải chọn thứ thật tươi! Có thể ăn sống được càng tốt.

Bác sỹ C.

MỘT LĨNH HÔN

XVI

CHUYỆN GIẢI của THU THU

Thỉnh thoảng chàng lại đến tìm sự an ủi trong nhà Thờ và chàng thăm ước sự tình cờ sẽ để cho chàng gặp được người yêu ở chốn linh thiêng ấy.

Có lẽ lòng thành của chàng đã được ứng cảm rồi chăng, nên một buổi chiều đầu đông, trong nhà thờ u ám tối, chàng đang ngồi tư lự, bỗng nhác thấy một cái bóng đen cúi đầu đi thẳng lại phía bàn thờ Đức-mẹ. Tự dưng chàng hồi hộp. Cái bóng đen ấy, dáng dấp uyển chuyển hết như Tường-Vân. Linh tính chàng cảm xúc rất mạnh, chàng quyết không lằm. Trời ơi! Ngờ đâu đôi bạn trẻ đau khổ ấy lại được gặp nhau trước trái tim nhân-ái vô cùng của mẹ đáng Cứu-thế.

Nhưng Di hồi hộp rồi thì lại đâm ra hoài nghi, chàng chỉ sợ chàng hoa mắt nhận lầm hay là mộng ảo chi đây! Bây giờ đến gần có lẽ là một người thiếu nữ khác, hay là vụt biến đi mất để Di tỉnh cơn mộng ảo. Thà cứ ngồi nguyên đây để hưởng vừa cái thắc mắc, vừa cái sung sướng của sự nghi ngờ còn hơn. Nhưng không đành được, Di đón đến lại bàn thờ Đức mẹ và quỳ sụp ngay bên cạnh. Trời ơi! chàng tưởng chàng đến hết lên vì mừng rỡ. Mặc dầu Tường-Vân phủ khăn đen kín cả mặt chàng cũng nhận ra rồi. Di khẽ để tay lên cánh tay Vân. Vân hình như không giật mình cứ từ từ quay lại nhìn Di mà mỉm cười. Di không sao đứng được để kl.ôi kêu một tiếng ngạc nhiên. «Trời ơi» vừa ảo não, vừa khoái hoạt! Đôi mắt buồn rầu êm ái của Vân lại từ từ ngẩng lên tượng Đức Bà, rỏ rỏ nói giọng đều đều như tiếng cầu kinh: Em vừa nhắc đến anh với Đức mẹ và em vẫn tơ tưởng anh ở đâu đây bên em. Di muốn gào lên cho Đấng thiêng liêng biết mỗi tình tốt đẹp, sâu xa lúc nào

cũng như cảm thông thu hút lấy nhau!

Di rung rung nước mắt: Sao đến thế này được hồi em! Bao nhiêu ngày anh chờ đợi em, thì ra em ốm, em ốm nặng phải không? Em xanh quá! Em ơi! Có phải xa anh mà em ốm. Anh thương em đến đứt ruột mất!

Tường-Vân nước mắt khóc, Di nghẹn ngào: Em đừng khóc nữa em ơi! Trước Đức-mẹ, anh thề nguyện tấm lòng này đời đời kiếp chỉ dành cho em thôi. Vân vội xuát tay thồn thức: Chớ! Chớ Đức mẹ sẽ coi lời nguyện cho anh. Em sắp phải lấy chồng... Di tưởng cả một tòa nhà thờ vừa đổ sụp xuống người chàng. Quên



cả giữ gìn, chàng đứng giậy thẳng thốt nói: Thật ư em? Ra mẹ em nói thật à? Anh vẫn biết và anh vẫn tin là mẹ em nói dối. Thế ra thật, thế ra em bỏ anh thật, Vân

ơi! Di toan nói lớn lên: Vân ơi mẹ em chỉ là một ả giang-hồ.

Nhưng nhìn về mặt tiêu tụy đôi mắt sâu trũng vô hạn buồn thảm của Vân, Di không sao nói được, đành lại phủ phục xuống mà nức nở: Anh thương em, thương em vô ngần.

Vân cố lấy giọng ôn tồn: Anh ơi! Anh đừng khóc nữa, anh hãy can đảm như em đây. Lần này chúng ta gặp nhau là lần cuối. Ở thế giới bên kia, đôi ta sẽ sum họp lại. Cảm ơn Trời đã cho hai ta gặp nhau ở đây, trước khi phải xa nhau mãi mãi. Thôi từ giã anh, má em có lẽ sắp trở lại đón em.

Vân đứng lên, Di xoay người lại, thành thử chàng quỳ ngay trước mặt Vân: Không em đừng từ giã anh vội, anh nhớ em, anh yêu em, anh muốn gần em.

Chàng níu vạt áo Vân như đứa trẻ thơ quẩn mẹ.

— Má em sẽ làm tội em mất, nếu má em gặp chúng ta ở đây. Di hét lên: Không, má em không có quyền. Anh muốn em ở bên anh. Vân sợ hãi: Anh cho em về anh ạ.

— Thế thì em hứa sẽ về anh

gặp em nữa hay viết cho anh một bức thư.

Vân nhớ đến lời hứa với mẹ nhưng ai ngăn được lòng thương chưa sót lúc này đang rào rạt

tràn ngập trái tim Vân ngẫm nghĩ rồi đáp: gặp em thì khó quá. Còn viết thư thì để em nghĩ cách, anh bảo em chờ ở. Mai em sẽ có người thân tin đến lấy thư của anh. Thôi chào anh, anh ơi!

Vân ghi chỗ ở của Di rồi kéo khăn trùm xuống gần mắt, nằng bước thẳng ra phía cửa. Di mở to đôi mắt hoảng hốt nhìn theo. Một ông cố đạo từ nãy vẫn ngồi cầu nguyện gần đấy và thái độ của Di và Vân đã làm cho ông chú ý, lững thững đi ra phía Di để tay lên vai chàng. Di giật mình quay lại, nhận ra một ông cố, chàng phủ phục ngay xuống chân người, nức nở: Cha ơi! Con đau khổ lắm! Con đau khổ lắm!

Ông cha cúi xuống nâng Di giậy và bằng một giọng rất hiền từ, êm ái, ông bảo: Con ơi! Con hãy vào đây than thở với Đấng đã từng chịu đau khổ hơn con!

Suốt hôm sau, Di ngong ngóng đợi người thân tin của Vân. Mãi đến chiều mới có một thiếu nữ đến hỏi chàng.

Chưa kịp chào, Di đã hỏi ngay có phải thiếu nữ là người Tường-Vân bảo tới.

Thiếu nữ nhận và tự giới thiệu mình là cô Hạnh, nữ điều dưỡng đã trông nom Vân lúc đau ốm. Cô rút trong túi ra một mảnh giấy đưa Di. Chàng hối hả đọc: Mai 7 giờ sáng cô Hạnh sẽ đến lấy thư.

Di toan giữ cô Hạnh để hỏi thăm tin tức của Vân, nhưng cô vội vã từ biệt: Tôi phải về để báo tin ngay cho cô Vân biết, cô sắp về đồn điền rồi. Cô chỉ chờ tôi là đi.

Di lo sợ: thế mai làm sao thư tôi đến được tay Vân hở cô?

— Sáng mai tôi lại đây lấy, và lập tức tôi về ngay đồn điền để săn sóc cô nhân thể. Tôi ở một đêm lại đây chờ đợi thư ông và có chút việc nhà.

Di để cô Hạnh ra về mà lòng băng khuâng tiếng tiếc, hình như cô Hạnh cũng có một chút gì phảng phất của Tường-Vân và nhất là cô có thể cho chàng biết được bao nhiêu chuyện về người yêu chàng lúc đau ốm. Di ngồi vào bàn, quả quyết tố cáo với Vân tất cả hành tung của mẹ nằng.

Cô Hạnh ở nhà Di ra, lập tức về Villa des Roses Rouges, cái xe

hơi hóm kính do phủ Tịch mới cắthêm tiền vào chiếc xe cũ củ a Bầy Thanh để đổi, đã sẵn sàng chờ ở cửa chỉ đợi Vân trang điem xong là rong ruổi về cái đồn điền ở quá Bắc-ninh mà Phủ Tịch hứa sẽ làm tặng vật cho Vân hôm cưới. Thật ra, Vân nào có thiết trang điem. Nàng cố ý chùng trình để đợi cô Hạnh. Đang lúc bị Bầy Thanh dục tíu tít thì Hạnh về len lét đi ngay lên phòng Vân vò mang mấy thứ lật vật Vân dặn mua. Hạnh ghé tai Vân bảo: Xong rồi cô cứ ra đi yên tâm. Mai 10 giờ em lên tới và mang thơ cho cô.

Vân nắm tay cô Hạnh, tỏ ý cảm ơn. Nàng mơ màng ngẫm nghĩ đến bức thơ ngày mai của Di và tuy biết trước, bức thư sẽ chỉ đem lại cho nàng những lời than thở đau lòng, nàng vẫn hồi hộp sung sướng. Cái sung sướng như cời mở ruột gan nàng bấy lâu thất thểu, hiện thành nụ cười vờ vờ trên môi.

Bầy Thanh thấy Vân tươi tỉnh lên thì ngỡ là nàng đã bắt đầu quyến luyến sự xa hoa, nó hiện hình ở chiếc xe hơi lộng lẫy và cái đồn điền rộng lớn, chiếc xe sắp em ả đưa Vân tới.

Thanh tấm tắc khen chiếc xe chạy êm ru và tán tụng Phủ Tịch: Anh ấy hoang quá! Như ý má, má chỉ muốn đổi lấy chiếc xe kiểu Peugeot cho đỡ tốn nhưng anh ấy không nghe anh ấy bảo, con phải ngồi Ford mới xứng.

Vân cười. Thanh càng khen ngợi Phủ Tịch: rồi lát nữa con xem cái đồn điền địa thế đẹp lắm nên tuy chỉ có 70 mẫu mà đã có người trả tới một vạn! (còn nữa)



TÁM TOA ĂN TRONG MỘT TUẦN LỄ MÙA HẠ

Chủ nhật

SÁNG: Bì cuốn, đậu haricot blanc nấu thịt, salade khoai, trứng hấp với thịt băm, canh mướp.

CHIỀU: Cà chua sống làm sà-lách, tôm sào hành miến, thịt bò băm làm sốt nấm, cháo cá.

1) Bì cuốn. — Mua thịt mỏng, lạng da, cho thịt vào chảo quay vàng, đem ra thái chỉ thật nhỏ, cả mỡ nạc lẫn lộn. Da lợn luộc riêng, lạng mỏng thái nhỏ, cho cả vào bát to, trộn thính, muối và một chút nước tỏi. Lấy bánh đa nem, nhúng nước để hơi se se, sẽ cuốn thịt với các thức rau như nem chua. Chấm nước mắm tỏi, ớt, chanh, đường.

2) Một bát đậu trắng (đậu hột to) ngâm nước, bóc vỏ, để riêng. Lấy nửa cân thịt rọi hay thịt bụng bò, thái miếng vuông độ bốn phân tây rán vàng, lấy ra, cho vào chảo rán thịt, một thìa bột mì để nhỏ lửa, cho bột hơi vàng sẽ cho lẫn vào

bột bốn quả cà chua chín, sào đều, cho cà nát ra, cho vào cả một bát nước, đun sôi, vớt vỏ cà bỏ đi. Nêm muối cho thịt và ít lá thơm mua ở hiệu, nấu chung với đậu. Nấu nhỏ lửa. Khi đem ra ăn, có bơ cho vào một thìa.

3) Sà lách cà chua. — Cà chua sống cắt khoanh bỏ hột, gọt vỏ. Trứng gà luộc, cắt khoanh. Tôm luộc chẻ hai. Bầy trên đĩa. Khi ăn trộn đều, dấm, muối, hạt tiêu.

4) Thịt bò băm nhỏ với một ánh tỏi, nêm tiêu muối, để riêng. Lấy một khoanh bánh mỳ ngâm trong sữa tươi cho nở, bóp nhuyễn trộn vào thịt bò, vò viên dẹp như một đồng bạc. Đem rán như rán bí tết. Đồ nước sốt lên trên. Đem ra ăn.

Làm sốt: mười miếng nấm hương ngâm nở, nếu không có nấm hộp hay nấm rơm trong Nam-kỳ thái giải, cho vào chảo sào qua với bơ, hành, song đổ vào chảo nửa bát sữa tươi ngâm sẵn với một ít bột mỳ, khuấy nhanh tay, vừa chín đem ra. Chỗ nào không tiện mua sữa tươi, có thể làm sauce cà chua thay vào.

5) Cháo cá. — Cá quả, cá song, cá tạp thứ cá cứng thịt, lọc lấy thịt. Thái miếng thật mỏng. Để sống vào từng bát to. Mỗi bát đập một quả trứng gà, một ít gừng thái chỉ, một cây hành lá chần khức giải ba phân tây, vài ba lá rau cải sà lách. Cháo nấu bằng gạo đã nhỏ, luộc xương cá, dầu cá lấy nước nấu cho ngọt, khi cháo sôi cho thêm thịt băm, hoặc sườn lợn, hoặc thịt gà, thịt vịt tùy ý, nêm mắm, muối, khi nào gần ăn, đun cháo cho sôi, sẽ múc ra bát (cháo sôi mới chín được cá) rắc lên mỗi bát cháo một ít lạc rang đã nhỏ. V. Đ.

Trường Bảo - Mẫu

(Tiếp theo trang nhất)

nơi bờ sông, nội cỏ, đón cho các em những làn gió mát, những không khí trong lành và giấy cho các em tập những trò chơi giải trí rất thích hợp với tuổi thơ còn hoàn toàn trong sạch của các em.

Ở xứ ta, trong gia đình thiếu hẳn sự giáo dục về cách chơi cho con trẻ. Các bậc làm cha mẹ đã quen lắm với cái tư tưởng: « không cần dạy con nếu một khi chúng chưa tới thời kỳ « học chữ ». » Gia dĩ có nhiều người còn ngăn cấm con cả sự chơi đùa.

Ở ta, chính phủ lập ra École maternelle cũng cùng một mục đích, một ý tưởng như những École maternelle bên Âu - Mỹ. Nhưng người mình, một số đông cho con tới École maternelle không phải vì hiểu sự chơi nghịch của con trẻ là cần. Vì các ông bà vẫn tin: « Sự chơi đùa của con trẻ không cần phải có khoa giáo dục. » Các ông bà sẵn lòng cho con tới trường chỉ vì một ý tưởng này: « Đã sẵn có người trông nom hộ! Ừ, thì tổng chúng đi cho rằng mắt, để hàng ngày mình khỏi phải hò hét rảo cồ, bồng hòng, » thế thôi.

Tôi được thấy nhiều em mến cô giáo hơn là mến cha mẹ, ở nhà trường thì chúng vui như con sáo, nhây nhót như con chim khuyển và nếu gặp điều gì khó hiểu thì chúng bắt cô giáo phải giảng kỹ cho chúng hiểu mới nghe. Đó là do tính tò mò của con trẻ là một, mà cũng lại do ở sự vì chúng thân, mến cô giáo và dễ làm nũng với cô giáo nữa. Vậy mà về đến nhà thì chúng lại ủ rũ ngồi đầu yên đấy, và đối với cha mẹ thì chúng sợ hãi, do lòng sợ hãi ấy nên chúng thấy cha mẹ xa xôi như những người xa lạ!

Đáng yêu quý biết bao những cô giáo đã thay quyền cha mẹ lũ trẻ em kia mà đảm nhận một chức vụ rất thiêng liêng, rất nặng nề là dìu dắt chúng đi trong thời kỳ bước chân chúng còn chập chững. Và tôi rất mong ở các tỉnh, mỗi nơi đều có một École maternelle, đó là một đại gia đình cho bầy trẻ nhỏ.

NGOC-MINH

MỸ-NGỌC

Bánh ngọt — Rượu giải khát — N m chả

Do một số chị em bạn gái dùng dần trông nom

SẮP KHAI - TRƯƠNG tại phố

LAGISQUET

(sau phố Hàng Bông)

:- xin quý-vị chiếu cố :-

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại có cả bếp rất khéo biết nấu đủ các lối ăn tây, tàu, ta. Quý vị muốn đặt tiệc tại hiệu, hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm, quý-vị vừa lòng.

CHỮ MỚI

IN ĐẸP!

BẢN QUẢN XIN GIỚI THIỆU CÁC NGÀI. NHÀ IN TRUNG-BẮC TÂN VĂN TRƯỚC Ở PHỐ HÀNG BÔNG 61-63, NAY GIỌN LẠI SỐ 107, PHỐ HÀNG BƯỒM, HÀ NỘI. CHUYÊN IN SỔ SÁCH, GIẤY MÁ NHÀ BUỒN, BÁO CHÍ, SÁCH HỌC TIỂU-THUYẾT BẰNG CHỮ TÂY, QUỐC NGŨ. CÔNG VIỆC LÀM RẤT NHANH CHÓNG. BẢN QUẢN GIỌN NHÀ MỚI VÀ VỀ NHIỀU KIỂU CHỮ TÂN THỜI VÀ SỬA ĐỔI CÁC GIÁ IN KHÔNG ĐAU RẼ BẰNG. MONG CÁC NGÀI Ở GẦN XA CHIẾU CỐ, BẢN QUẢN RẤT LẤY LÀM Ạ TẠ

Các ngài muốn cần hỏi gì về việc in xin viết thư cho ông:

PHAM - HỮU - KHANH

nhà in RUNG - BAC lân-văn

107, Rue des Voilles

HANOI. Téléphone: 855

行 銀



國 中

BANK OF CHINA

(Constitué par charte Spéciale du gouvernement Chinois)
Société Anonyme — Capital versé C. N. 40.000.000

AGENCE DE HAIPHONG

-- Téléphone 259 --
Adresse Télégramme: CENTROBANK
N° 72 PAUL BERT — HAIPHONG

SUCCURSALES & AGENCES

chine: Dans toutes les villes importantes
outre-mer: Londres, New-York,
Osaka, Singapour, Batavia, Rangoon,
N° 45 PAUL BERT — HANOI

CORRESPONDANTS DANS TOUTES LES PARTIES DU MONDE
Toutes opérations de Banque et de Bourse Vente et achat des dollars Chinois
Tranferts & Remises dans toutes les parties de la Chine

Pin « CON RÔNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC
THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN
BẢNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

-- Bán tại: --

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE 1, Ruelle Jules d'abbadie
-- HAIPHONG --

社 行 旅 國 中

China Travel Service

BUREAU DU TOURISME CHINOIS

MAISON FONDÉE EN 1923

Siège Social: 6 Queens Rd C. Hongkong

Agences et Hotels dans toute la Chine
Singapore, les Etablissements des Détroits

Agence de HAIPHONG
28 Bd Amiral de Beaumont

Téléphone: 284 & 144

Agence de HANOI
58B Route Mandarine

Téléphone: 211

Adresse Télégraphique: CHITRAVEL

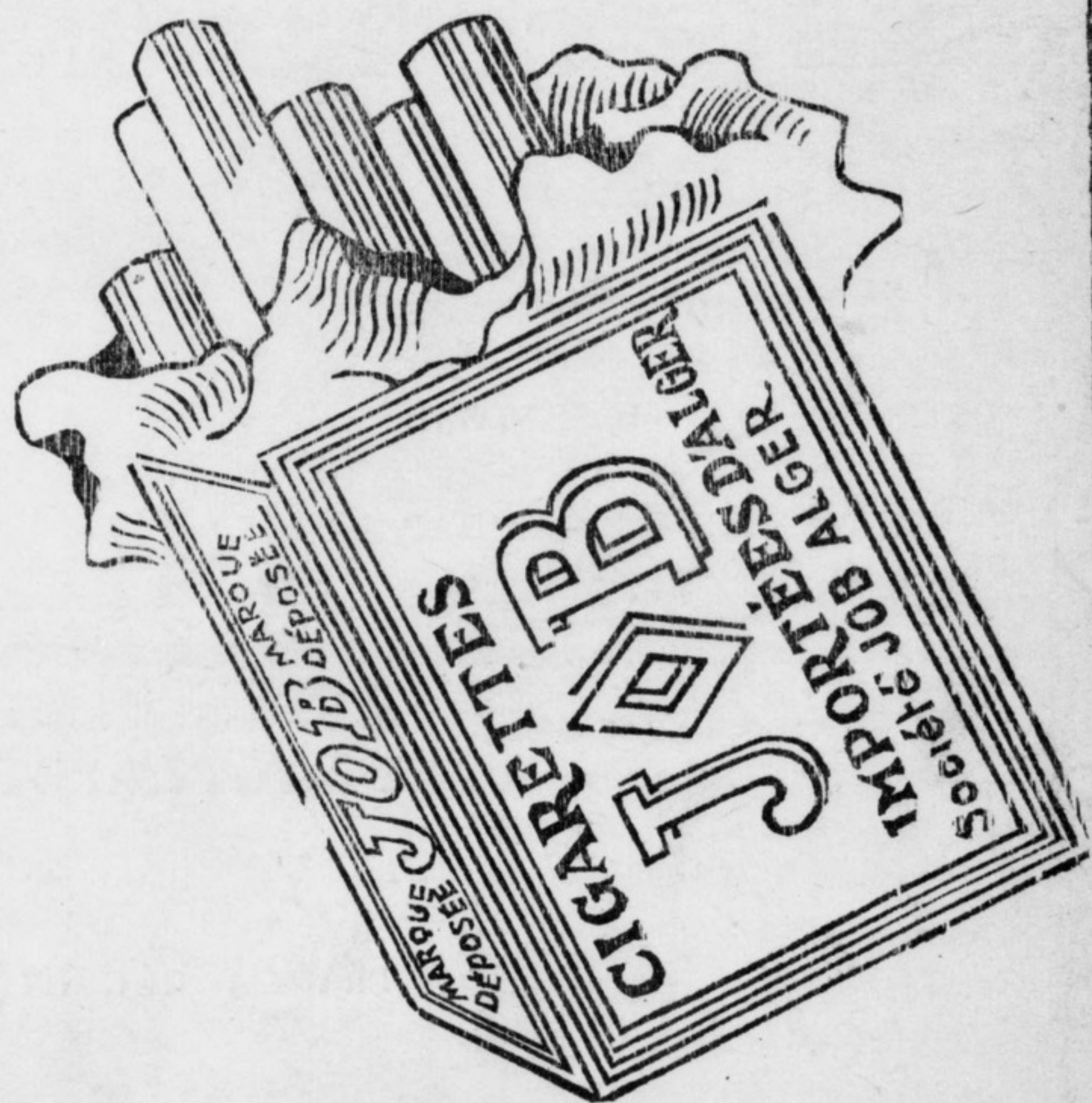


(HAVANE

\$ 0.12

gói đỏ
gói xanh

\$ 0.06



**TUYÊN BUÔN TẠI
XU' AN - DÊ - RI**